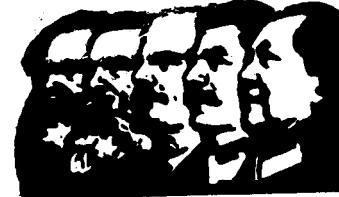

NEA ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έδνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του δα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
N. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΚΥΡΙΑΚΗ 24 ΜΑΪ 1998 ΑΡ. ΦΥΛ. 305 ΔΡΧ. 200

ΤΑ ΧΤΥΠΗΜΑΤΑ ΣΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΟΥΝ ΤΗ ΧΩΡΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Tην ώρα που η ελληνική αστική τάξη κάνει τις τελευταίες απελπισμένες της προσπάθειες να κρατηθεί μέσα στην Ενωμένη Ευρώπη ο σοσιαλφασισμός, από όπες τις πλευρές, με όλα του τα πολύχρωμα εισοδιστικά τάγματα, και επικεφαλής όποις της πολιτικής και κοινωνικής αντίδρασης, εξαπολύει τη μεγαλύτερη ως τα τώρα επίθεσή του βίας και δημαγωγίας. Αμεσος στόχος του είναι να ακυρώσει την πορεία προς το ευρώ και να σπάει κάθε αντίσταση της αδύναμης και υποχωρητικής φιλοευρωπαϊκής ομάδας Σημίτη-Τσουκάτου, ώστε αυτή να υποταχθεί απόλυτα στα ρωσικά σχέδια.

Η ευρωπαϊκή πορεία της χώρας εκφράζεται σήμερα από έναν σαιρή και χειροπιαστό όρο, την εκπλήρωση των δεικτών του Μάστερχιτ για την ένταξη της δραχμής στις ισοτιμίες του ευρώ. Αυτός ο όρος είναι οικονομικός. Άπλα είναι οικονομικός μόνο στη μορφή του. Στην ουσία του είναι ένας πολιτικός και μάλιστα ένας απόλυτα πολιτικός όρος. Αυτό σημαίνει ότι για να μπορεί τούτη εδώ η κυβέρνηση να ακολουθήσει μια ευρωπαϊκή οικονομική πολιτική, είναι υποχρεωμένη να συντρίψει όλα εκείνα τα πολιτικά και κοινωνικά, οπότε και οικονομικά εμπόδια που βάζει στο δρόμο της η πολιτική αντίδραση, ουσιαστικά ο ρωσόφιλος μεσαίωνας με επικεφαλής το Φευτόκκε.

Κάτω από τις δοσμένες συνθήκες αυτό το εγχείρημα ισοδυναμεί με πολιτική επανάσταση. Και ο τελευταίος που θα μπορούσε να πραγματοποιήσει μια τέτοια επανάσταση είναι μια φράξια που ήρθε στην εξουσία κυρίως επειδή έτσι το θέλησε ο σοσιαλφασισμός.

Σε μια πολύ διαφωτιστική σειρά άρθρων του Βήματος τον περασμένο χρόνο παρουσιάζεται ο τρόπος με τον οποίο σχηματοποίηθηκε σε οργανωμένη δύναμη η τάση Σημίτη μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Το χαρακτηριστικό σε αυτή τη διαδικασία είναι το πως της επιτράπηκε εντελώς ανεμπόδιστα να κάνει εκτεταμένο φραξιονισμό για να συγκροτηθεί ταχύτατα τόσο σε επιτελικό όσο και σε επίπεδο βάσης. Στο βάθος αυτό σήμαινε άδεια από τον αρχηγό της ρωσικής κλίκας και διπρόσωπο Α. Παπανδρέου και, πιο ειδικά, από το διάδοχό του και άνθρωπο του μέσα στο ΠΑΣΟΚ, τον Λαλιώτη. Η φράξια Σημίτη διαβρωμένη από την αρχή από τον Λαλιώτη με ανθρώπους σαν τον Πανταγιά, στη βάση της παπανδρεϊκής ταχτικής του πολλαπλού εισοδισμού, είχε

έναν προορισμό: να αδυνατίσει τα κρατικά και κομματικά ερείσματα των εθνικιστικών και κυρί-

αρχων ιστορικά μέσα στο ΠΑΣΟΚ φραξιών, Τσοχατζόπουλου, Αρσένη, Προεδρικών, και ύστερα να πέσει εύκολα και η ίδια κάτω από τα συνδυασμένα χτυπήματα του Λαλιώτη και των νικημένων και διψασμένων για ρεβάνς εθνικιστές.

Η αποτελεσματικότητα αυτής της ταχτικής είχε φανεί στην περίφημη “κάθαρση” του '89 όπου, τότε οι ρωσόδουλοι (Λαλιώτης, ψευτοΚΚΕ) και οι ευρωπαίοι (Σημίτης, Μητσοτάκης) είχαν ενωθεί για να εξοντώσουν μέσα από δίκες, σκευωρίες και πατώντας στις πραγματικές τους αθλιότητες τους σοβινιστές παλαιοκεντρώους του ΠΑΣΟΚ με επικεφαλής τον Κουτσόγιωργα.

Η τέχνη των ρωσόδουλων σε αυτές τις εκκαθαρίσεις και ιδίως η τέχνη του Λαλιώτη (όπως άλλωστε προηγούμενα και του Πα-

πανδρέου) είναι να εμφανίζονται σαν ενδιάμεσοι, σαν κεντρώοι σαν ισαπέχοντες των άσπονδα μισούμενων ανοιχτά αντίθετων τάσεων (φιλοευρωπαίοι - εθνικιστές). Έτσι είναι σε θέση να σπρώχνουν τα δύο εχθρικά ανάμεσά τους στρατόπεδα στην αληθησφαγή ενώ οι ίδιοι, πολιτικά και οργανωτικά άθικτοι, προετοιμάζονται και ισχυροποιούνται για την αληθινή εξουσία.

Όρος αναγκαίος σ' αυτό το παιχνίδι είναι καμία από τις αντιμαχόμενες τάσεις να μην πάρει ποτέ την ηγεμονία μέσα στον κομματικό ή ευρύτερα τον κρατικό μηχανισμό. Αν ο Λαλιώτης επέτρεψε το σχηματισμό και προώθησε την άνοδο στην κυβέρνηση (αλλά όχι και στην εξουσία) της σηματικής τάσης και αν συμμάχησε με αυτήν στο Συνέδριο, ήταν επειδή αυτή ήταν αδύνατο να κυριαρχή-

σει μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Γιατί το βαθύ ήταν πάντα στο ΠΑΣΟΚ ο σοβινισμός, ενώ το κόμμα - στρατός που έκανε πλιάτσικο στο κράτος ήταν η βρωμερή συνήθεια με την οποία το μπόλιασε ο αρχιδιαφθορέας Παπανδρέου. Αυτή η “ιεροί κληρονομιά” δείχνει σήμερα την αξία της.

Στην πραγματικότητα η φιλοευρωπαϊκή προοδευτική τάση του ΠΑΣΟΚ ήταν πάντα αιχμάλωτη και είναι ακόμα πιο πολύ σήμερα κυρίως του Λαλιώτη και δευτερεύοντας των σοβινιστών. Όταν ο Λαλιώτης ενώνεται με τους σοβινιστές, ο Σημίτης υποχωρεί άρον άρον. Έτσι στην ουσία αυτός εκτελεί σε γενικές γραμμές το πρόγραμμα του Λαλιώτη.

Αυτή η δουλεία της κυβέρνησης Σημίτη στους ρωσόδουλους δεν

συνέχεια στη σελ. 2

ΚΑΤΑΤΕΘΗΚΕ

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία απαιτεί από τον υπουργό Δικαιοσύνης να θέσει εκτός νόμου τη Χρ. Αυγή άρθρο στη σελ. 4

ΤΑ ΧΤΥΠΗΜΑΤΑ ΣΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΟΥΝ ΤΗ ΧΩΡΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

συνέχεια από τη σελ. 1

είναι μόνο εσωκομματική. Είναι πολύ ευρύτερη αφού σήμερα το σύνολο των πολιτικών αστικών δυνάμεων βρίσκεται κάτω από την ηγεσία (αλλά όχι αναγκαστικά και την ηγεμονία) των ρωσόδουλων και των ρωσόφιλων. Εκτός λοιπόν από τα δύο κόμματα με ρωσόδουλες ηγεσίες (ψευτοΚΚΕ και ΣΥΝ) έχουν σήμερα, μετά την άνοδο του Καραμανλή στην ηγεσία της ΝΔ, ρωσόφιλη (αλλά μη ηγεμονική ακόμα) ηγεσία η ΝΔ, το ΔΗΚΚΙ και η ΠΟΔΑΝ. Όπου και να κοιτάξει κανείς σε κάθε μεγάλο ή μικρό ζήτημα και σε κάθε πολιτικό τραπέζι, εκείνο που μιλάει με τα πιο πολλά στόματα είναι πάντα το Κρεμλίνο.

Αυτή η πολυμορφία με την οποία εμφανίζεται το ρώσικο μέτωπο δεν φέρνει μόνο νέους αρνητικούς συσχετισμούς, αλλά προξενεί τη σύγχυση στο αντίπαλό του πολιτικό στρατόπεδο, αλλά και στο λαό καθώς δύσκολα μπορεί κανείς να κατανοήσει ότι εκείνο που ενώνει τον Καραμανλή με την Παπαρήγα είναι αφάνταστα πιο βαθύ από εκείνο που τον ενώνει με τους μη διαγραμμένους ευρωπαϊστές του κόμματός του. Ούτε είναι ακόμα εύκολο να καταλάβει κανείς ότι ο τελευταίος αρχιεπίσκοπος είναι το μοιραίο προϊόν όλης αυτής της πολιτικής ενότητας που κρύβεται κάτω από την φαινομενική πολυμορφία. Ο Χριστόδουλος που προαναφέραμε είναι για την εκκλησία ότι ο Καραμανλής για τη ΝΔ, δηλαδή ένας ρωσόφιλος στην εξουσία της, που δεν φοβάται να διακηρύξει τον αντιευρωπαϊσμό του και την αγάπη του για το “ορθόδοξο τόξο”.

Πρέπει να σκέφτεται όμως κανείς “παράξενα” για να διακρίνει το κοινό νήμα που συνδέει την “ορθόδοξια” του Χριστόδουλου, με το “Άγιο όρος” του Λαλιώτη, ή που συνδέει το ευνοϊκό σχόλιο του ΣΥΝ για την εκλογή του νέου αρχιεπίσκοπου και την επίσκεψη της Δαμανάκη στον ενθρονισμό του, με τους ύμνους που του κάνει η επίσης φιλορώσικη φασιστική Ελεύθερη Ήρα.

Έτσι λοιπόν καθώς όλα αυτά τα κόμματα δείχνουν διαφορετικά και η εσωτερική τους συνοχή μένει επιμελώς κρυμμένη, κάθε ομοβροντία κριτικής στις δειλές εκσυγχρονιστικές προσπάθειες αυτής της κυβέρνησης, παρουσιάζεται σαν συμφωνία “ανεξάρτητων παρατηρητών”, δηλαδή σαν αναμφισήτητη αντικειμενικότητα. Αυτή η πλαστή ομοφωνία ασκεί παραλυτική επίδραση σε έναν αμήχανο και μισοδιαλυμένο κομματικό στρατό όπως είναι ο πασοκικός.

Μπορεί λοιπόν κανείς να καταλάβει πόσο αυτή η παράλυση γίνεται καταλυτική εκεί που η πλαστή ομοφωνία των κομμάτων ενώνεται με την ομοφωνία των

εθνικών, οπότε και λαϊκών προκαταλήψεων, εκεί όπου για όλα αποφασίζει η ανύπαρκτη περίφημη “τούρκικη απειλή” δηλαδή στα ζητήματα της εξωτερικής πολιτικής. Η αντιτούρκικη “εθνική πολιτική” όχι μόνο οδηγεί κατευθείαν στους S-300 και στην αγκαλιά της Ρωσίας, αλλά είναι και υπέθυνη για το ξέκομμα της Ευρώπης από την Τουρκία. Καμία άλλη κυβέρνηση καλύτερα από όσο μια ευρωπαϊκή στην όψη της κυβέρνησης όπως είναι αυτή του Σημίτη, δεν θα μπορούσε τόσο πετυχημένα να ικανοποιήσει το ρώσικο σχέδιο να κρατιέται η Τουρκία διαρκώς μακριά από την Ευρώπη έως ότου ένα αντιδυτικό μέτωπο ισλαμιστών και τούρκων εθνικιστών παραδώσει τα Στενά στην ελεύθερη διέλευση του ρώσικου πολεμικού στόλου. Αυτός είναι ο λόγος που τα ρωσικά και φιλορώσικα κόμματα στην Ελλάδα δεν κάνουν ουσιαστική αντιπολίτευση στην εξωτερική πολιτική της κυβέρνησης Σημίτη, αλλά μόνο στην εσωτερική. Μόνο στο εσωτερικό επίπεδο, βασικά στην οικονομία, παίζεται σήμερα ο ευρωπαϊκός προσανατολισμός αυτής της χώρας. Άλλα ας δούμε πώς μεταφράζονται στην οικονομία οι πολιτικές δουλείες των ευρωπαϊστών στους “ρωσόδουλους”.

Κατ’ αρχήν αυτοί πρέπει να δίνουν σ’ αυτούς και στα σοβινιστικά σκυλιά που τους ακολουθούν, ένα τρις κάθε χρόνο για το τετραετές πρόγραμμα υπερεξοπλισμών του Τσοχατζόπουλου. Αυτό ανεξάρτητα από το τί σημαίνει εθνική εξάρτηση από ένα πρόγραμμα εξοπλισμών που ο ρωσόφιλος παί Τσοχατζόπουλος θα φροντίσει να φορτώσει με ρώσικα όπλα.

Υστερά πρέπει να δίνουν ένα ακόμα μεγαλύτερο ποσό από το παραπάνω στους σαμποταριστές, οι οποίοι με συντονιστή τον Λαλιώτη και στρατό εκείνον τον ψευτοΚΚΕ, τον ΣΥΝ και της Γκρίνπις, εμποδίζουν, καθυστερούν και ματαιώνουν κάθε μεγάλη βιομηχανική επένδυση, ενώ γκρεμίζουν ότι μπορούν από τα παλιά. Εννοείται ότι στο παιχνίδι του σαμποτάζ χρησιμοποιούν και μύρια άλλα κόλπα και προσχήματα όπως η αρχαιολογία (μετρό), η φυσική ομορφιά (λιμάνια στα νησιά), οι αμυντικές ανάγκες (διατήρηση του καμποτάζ), η οικονομική διαφάνεια (νοσοκομείο Παπαγεωργίου), η αγορανομική προστασία της υγείας του λαού (κλείσιμο φαρμακοβιομηχανιών), εργατικά δικαιώματα (Pirelli) και ότι άλλο μπορεί να φανταστεί κανείς.

Τρίτο. Όφειλουν οι ευρωπαϊστές μας της κακιάς ώρας, να δίνουν φτηνή και πρώτης ποιότητας “κρέας” από τον κρατικό προϋπολογισμό στους “ρώσους” και φιλορώσους εργολάβους και πρώτα στον αρχιπράκτορα Κόκκαλη με απευθείας ανά-

θεση ή με απάτες στους διαγωνισμούς. Είναι χαρακτηριστικό που ο Κόκκαλης με την προστασία του Λαλιώτη και μέσω του “θρύλου”, βάζει πολιτικό πόδι στην πόλη του Πειραιά, και κλείνει στη φυλακή τον εθνικιτή Λογοθέτη.

Ταυτόχρονα, και την ώρα που κάθε αληθινά εκσυγχρονιστική και σε ανταγωνιστικά πλαίσια βιομηχανική επένδυση σκοντάφτει και ματαιώνεται, οι απευθείας ληστρικές αναθέσεις στους ρώσους που επιπλέον εξαρτούν τη χώρα, προχωράνε άνετα ή σχεδόν άνετα (αγωγός φυσικού αερίου, Φλώρινα).

Αφού λοιπόν οι ευρωπαϊστές μας και οι αναπτυξιακοί κάθε είδους έχουν αποδεχτεί αυτό τον γιγαντιαίο φόρο αίματος στο ρώσο Μινώταυρο και τον πληρώνουν καθημερινά και μάλιστα αδιαμαρτύρητα (στο βαθμό που ο αρχιτυπονιστής Λαλιώτης είναι ο πιο αναγκαίος σύμμαχός τους), αποφασίζουν να συγκρουστούν με το Μινώταυρο σε δύο ζητήματα τα οποία η θεότυφλη και χοντρόπετη ευρωπαϊκή μονοπωλιακή αστική τάξη αλλά και το δυτικό χρηματιστικό κεφάλαιο που εκφράζεται από το ΔΝΤ, θεωρεί ζητήματα αρχής: Στις ιδιωτικοποιήσεις και στην ελαστικοποίηση και απορρύμηση της εργασίας. Με λίγα λόγια αποφασίζουν να συγκρουστούν και σπρώχνονται σ’ αυτό από την Ευρώπη, σε εκείνα τα σημεία στα οποία οι “ρώσοι” διαθέτουν το πιο πλατύ τους πολιτικό μέτωπο μέσα στο λαό. Τα ζώα αυτά δηλαδή χαρίζουν στους τόσο αντιπαθείς στο λαό κνίτες σχεδόν όλη την εργατική τάξη και τον εργαζόμενο λαό.

Ας έρθουμε κατ’ αρχήν στις ιδιωτικοποιήσεις. Η ιδιωτικοποίηση σήμερα στην Ελλάδα από γενική όποιη είναι ένα εξαιρετικά προοδευτικό μέτρο. Για τους εθνικιστές και τους σοσιαλφασίστες η ιδιωτικοποίηση είναι το έσχατο των αμαρτημάτων, αφού για τους πρώτους η κρατική επιχείρηση είναι ιδιοκτησία του έθνους, ενώ για τους δεύτερους είναι ιδιοκτησία του λαού. Είναι φυσικό λοιπόν ότι γι’ αυτούς το πέρασμα αυτής της ιδιωτικησίας από το κράτος στον ιδιώτη καπιταλιστική επιχείρηση είναι γενικά στα χέρια ενός μετώπου αστών κομματικών γραφειοκρατών, σοβινιστών και ρωσόφιλων που σε γενικές γραμμές χαρακτηρίζεται από τη διαφθορά, το πολιτικό ρουσφέτι και τη σπατάλη. Αυτό το μέτωπο στηρίζεται από κάτω του σε ένα στρατό υπαλλήλων που επίτηδες τον έχει αποσυνθέσει για να τον κάνει συνένοχό του μέσα από μια πολύχρονη διαδικασία διάλυσης, τεμπελιάς και διαφθοράς.

Από την άλλη η αστική μη κρατική καπιταλιστική επιχείρηση σήμερα είναι γενικά στα χέρια ενός δραστήριου και οργανωμένου κεφαλαίου, που έχει μάθει να επιβιώνει μέσα στον διαφρούρα, το πολιτικό ρουσφέτι και τη σπατάλη. Αυτό το μέτωπο στηρίζεται από κάτω του σε ένα στρατό υπαλλήλων που επίτηδες τον έχει αποσυνθέσει για να τον κάνει συνένοχό του μέσα από μια πολύχρονη διαδικασία διάλυσης, τεμπελιάς και διαφθοράς.

Το πέρασμα από την ιδιωτική καπιταλιστική επιχείρηση στον ιδιώτη καπιταλιστικό δεν είναι καθόλου αδιάφορο αν θα κληρονομήσει μια ξεχαρβαλωμένη, παλιά και διεφθαρμένη στο ζωντανό της τμήμα παραγωγική μηχανή, ή μια σύγχρονη, αναπτυγμένη μηχανή που το ζωντανό της τμήμα πρότελείται από εργάτες που έχουν να παράγουν και ταυτόχρονα να συγκρούονται με το κεφαλαιού σε αληθινή ταξική βάση. Όταν λέμε αληθινή ταξική βάση εννοούμε κυρίως την ανταγωνιστική σύγκρουση του εργάτη με το αφεντικό του στο ζήτημα της ποσότητας, της έντασης και της υγειεινής του εργασιακού προτούς και στο ζήτημα της τι-

“όσο πιο πολλά μέσα παίρνει κάτω από τον έλεγχό του το κράτος, σαν συλλογικός καπιταλιστής, τόσο πιο πολύ καταπιέζει τους πολίτες”.

Οι αληθινές διαφορές στο ζήτημα της κρατικής καπιταλιστικής ή της ιδιωτικής καπιταλιστικής είναι από την ιδιοκτησίας των μέσω παραγωγής υπάρχουν μόνο σε ένα επίπεδο, και μόνο σ’ αυτό το επίπεδο αποκτούν άμεσο πολιτικό ενδιαφέρον, αποτελώντας αντικείμενο ταξικής π

ΤΑ ΧΤΥΠΗΜΑΤΑ ΣΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΟΥΝ ΤΗ ΧΩΡΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

συνέχεια από τη σελ. 2

ρά του αρνητικού χαρακτήρα, (του ενδεχόμενα αρνητικού) μιας ιδιωτικοποίησης σήμερα. Η άλλη όμως πλευρά αφορά την ίδια τη συγκεκριμένη πολιτική λειτουργία της ιδιωτικοποίησης τη δοσμένη στιγμή.

Διαλέγοντας την ιδιωτικοποίηση της Ιονικής η κυβέρνηση την ώρα που αφήνει ανοιχτές όλες τις φλέβες της ασύλληπτης αιμορραγίας που περιγράψαμε, συγκρούεται με το σύνολο του υπαλληλικού και εργατικού στρατού των ΔΕΚΟ, που από άμεσο συμφέρον, ιδεολογία και πολιτική εμπειρία ξέρει μόνο να υποστηρίζει το "λαϊκό του κράτος" από τον "αστό ιδώτη".

Σε αυτό τον στρατό ποτέ και κανένας, πόσο μάλλον μια αστική σοσιαλδημοκρατική φράξια του ΠΑΣΟΚ, δεν είπε κάτι το αντίθετο. Έτσι αυτός ο στρατός περνάει σε ένα λεπτό ορμητικά, επειδή νιώθει και προδομένος, στο πλευρό του σοσιαλφασισμού που κατέχει το μονοπώλιο της "αλήθειας" του "λαϊκού και εθνικού κράτους", το οποίο στις συνήκες του καπιταλισμού και τραβηγμένο στην άκρη του είναι το κράτος του εθνικοσοσιαλισμού. Μια πραγματικά προοδευτική κυβέρνηση που θα ήθελε στ' αλήθεια να χτυπήσει πρακτικά το σοσιαλφασισμό στο επίπεδο της κρατικής ιδιοκτησίας, θα έπρεπε να προχωρήσει στην ιδιωτικοποίηση με τρόπο που να εξασφαλίζει ένα καλό πολιτικό μέτωπο με τη μεγάλη πλειοψηφία των εργαζομένων των ΔΕΚΟ.

Αυτό θα σήμαινε ότι έπρεπε να κάνει διαχωρισμό ανάμεσα στην παρασιτική γραφειοκρατική και την εργατική παραγωγική πλευρά των υπαλλήλων. Ειδικά οι τραπεζικοί κρατικοί υπαλληλοί στο σύνολο των δημοσίων είναι από τους πιο παραγωγικούς. Άρα δεν υπήρχε κανένας λόγος να μπει τουλάχιστον σε αμφισβήτηση η μονιμότητά τους. Η μονιμότητα δεν σημαίνει από μόνη της παρασιτισμό αν και σημαίνει ένα πολιτικό και οικονομικό προνόμιο σε σχέση με τον ελεύθερο εργάτη και έναν καταναγκασμό για τον κεφαλαιοκράτη. Άλλα αυτό το τελευταίο μπορούσε να λυθεί με την επιδότηση από το κράτος μέχρι το χρόνο της συνταξιοδότησής τους για όσους θα χρειαζόταν ενδεχόμενα να απολύσει ο αγοραστής της Ιονικής. Αυτό το τελευταίο θα μπορούσε να μην ισχύσει για τους εργαζόμενους που θα προσλαμβάνονταν από δω και πέρα. Τίθεται αλλιώς το ζήτημα της μονιμότητας για έναν άνθρωπο που έχτισε τη ζωή του και την ψυχολογία του πάνω σ' αυτήν, και αλλιώς για έναν προλετάριο που ξεκινάει τη ζωή του δίχως αυτό τον όρο που στο βάθος του αποτελεί μια αυταπάτη και ένα εμπόδιο για την αληθινή του ταξική απελευθέρωση. Εννοείται ότι σε αυτό το επίπεδο θα έπρεπε να κινηθούν

και τα αιτήματα των υπαλλήλων της Ιονικής. Αυτοί όμως βρέθηκαν από την πρώτη στιγμή κάτω από την καθοδήγηση του παλιού κνήτικου πασοκού εργατοπατερισμού και μπήκαν κάτω από την προστασία των "ρώσων" βάζοντας σαν πρώτο τους σύνθημα το αντιδραστικό "όχι στην ιδιωτικοποίηση" και όχι το κατανοητό στο λαό "να μην πεταχτούμε στο δρόμο".

Ως εδώ θα μπορούσε κανείς να ισχυριστεί ότι τούτη εδώ η κυβέρνηση είναι εκτός από δειλή, όμηρος του σοσιαλφασισμού και πολιτικά αδέξια. Η αλήθεια είναι όμως ότι είναι μια αστική κυβέρνηση, που μέσα στο στρίμωγμά της, δηλαδή μέσα στην ανικανότητά της να δώσει κάποια αληθινή πάλη με τους σοσιαλφασίστες και όλο το ελεεινό κοινοβουλευτικό και εξωκοινοβουλευτικό κρυφοκνιταριό, κάνει ότι θα έκανε κάθε αστική κυβέρνηση. Κοιτάει να γδάρει τον εργαζόμενο λαό και τα κατώτερα μεσοστρώματα. Τι άλλο σημαίνει το σχέδιο και η φιλολογία για την "ελαστικοποίηση της εργασίας"; Εδώ πραγματικά οι σοσιαλφασίστες το γλεντάνε. Η ελαστικοποίηση και η απορρύθμιση της εργασίας είναι μέτρα που παίρνει το ευρωπαϊκό κεφάλαιο για να ρίξει, δίχως μεγάλους ταξικούς κλυδωνισμούς, το μέσο μεροκάματο στο σκληρό ανταγωνισμό του με τον αμερικανικό, το γιαπωνέζικο και τους νέους ασιατικούς καπιταλισμούς.

Αυτά τα μέτρα όμως δεν έχουν καμία σχέση με αυτά που παίρνουν οι δικοί μας δυτικόφιλοι αστοί. Το ελληνικό μεροκάματο δεν είναι ευρωπαϊκό, δεν πάσχει δηλαδή από τη γενική ευρωπαϊκή αδυναμία (πάντα στο πλαίσιο του καπιταλιστικού ανταγωνισμού) από το να είναι δηλαδή πολύ πιο ψηλό από το αντόστοιχο των ανταγωνιστών του ευρωπαϊκού καπιταλισμού. Όταν μιλάμε για ευρωπαϊκό μεροκάματο πρέπει να βάζουμε μαζί και εκείνο που συνίσταται στα επιδόματα ανεργίας, στην περίθαλψη, στις άδειες. Σε αυτό το σύνθετο μεροκάματο (που είναι το πραγματικό) η σύγκριση είναι συντριπτική σε βάρος της Ελλάδας. Αυτά σε όσο βαθμό μιλάμε γιατους νόμιμους μισθούς και μεροκάματα.

Αν μιλήσουμε όμως για ουσιαστικούς μέσους μισθούς και μεροκάματα, τότε η Ελλάδα είναι μια καθαρά τριτοκοσμική χώρα. Γιατί οι αληθινοί εργάτες της Ελλάδας περιλαμβάνουν ένα ίσο, ίσως και μεγαλύτερο αριθμό, από βαλκανιούς μετανάστες, δηλαδή από μη έλληνες υπηκόους που έρχονται από μια από τις πιο κατεστραμμένες παραγωγικές περιοχές του πλανήτη. Είναι κι αυτοί τη μέριμνα του ελληνικού προλεταριάτου και τα μεσαιωνικά, δίχως ασφάλιση, δίχως άδεια, δίχως σύνταξη μεροκάματά τους, πρέπει να προστεθούν στα χαμηλά (στο 1/3 του ευρωπαϊκού) μεροκάματα και τους

μισθούς των ελλήνων για να βγει ο αληθινά μέσος ελληνικός μισθός. Τέτοια πολυάριθμη σε σχέση με τον υπόλοιπο εργατικό πληθυσμό και τόσο κακοπληρωμένη παράνομη εργατική δύναμη δεν υπάρχει σε KAMIA άλλη ευρωπαϊκή χώρα. Τι ζητάνε λοιπόν τώρα οι ευρωπαϊκοί αστοί, ο ΣΕΒ και οι "ευρωπαίοι" του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ; Τι ζητάνε ακόμα από τους έλληνες εργάτες; Ποιά ελαστικοποίηση; Ποιά απορρύθμιση; Ποιό κατέβασμα παραπέρα του μεροκάματου, μέσω κατάργησης υπερωριών, ή σχετικής εντατικοποίησης; Ποιός σοβαρός εργάτης που ξέρει λίγο από πολιτική θα δεχόταν ποτέ τέτοιες θυσίες κάτω από τέτοιες περιστάσεις;

Το χειρότερο είναι ότι αυτές οι θυσίες δεν πάνε στη βιομηχανική και εμπορική υπεραξία του δυτικόφιλου κεφαλαίου, όπως απατεωνίστικα ισχυρίζονται οι σοσιαλφασίστες. Το μεγάλο και πιο ισχυρό κεφαλαίον του δυτικόφιλου ευρωπαϊκού πολιτικού κεφαλαίου καρπώνεται ένα μεγάλο τμήμα αυτής της υπεραξίας.

Αλλά ένα άλλο ακόμα πιο μεγάλο κομμάτι αυτής της υπεραξίας πάει και χάνεται στα ύψη της παραγωγικής πλούτου. Η ελαστικοποίηση και η απορρύθμιση της εργασίας είναι μέτρα που παίρνει το ευρωπαϊκό κεφάλαιο, οι κομμάτια της αστικής τάξης που έχουν προοδευτική στάση, δηλαδή μόνον όταν, και σε όσο βαθμό αυτά συγκρούονται με τον σοσιαλφασισμό. Αντίθετα οφείλουν να τα ποδοπατούν όταν και σε όσο βαθμό αυτά συνεργάζονται με το σοσιαλφασισμό. Αυτή η ποδοπατήση σημαίνει ότι αποδεχτούν την επετηρίδα και να διεκδικήσουν ειδικά μέτρα για τους ίδιους εφ' όσον είναι οι μόνοι που άμεσα θίγονται από αυτήν, έγιναν εργαλείο του σοσιαλφασισμού και αντιπαθείς στο λαό.

Το καθήκον της ΟΑΚΚΕ σε αυτή τη φάση είναι να δείχνει στο λαό το αληθινό πρόσωπο του σοσιαλφασισμού και να ξεχωρίσει το προοδευτικό από το αντιδραστικό σε κάθε πολιτικό μέτωπο. Η σύγκρουση με το σοσιαλφασισμό θα είναι μια περίπλοκη υπόθεση.

Είναι ζήτημα ζωής και θανάτου να μην ελέγξουν οι σοσιαλφασίστες τον εργαζόμενο λαό. Άλλωστε αυτό απέτυχαν να το κάνουν τόσα χρόνια. Και αυτό είναι ένα μεγάλο πολιτικό κεφάλαιο για το λαό μας.

Ο πραξικοπηματισμός τους έχει σχεδόν πάντα νικηθεί. Ακόμα και όσοι ταχικά ενώνονται μαζί τους, τους απεχθάνονται. Δεν υπάρχει τμήμα του πληθυσμού και κάθε τάξης που να μην έχει έστω και μια ανάμνηση από τη διπλοπροσωπία, την ανανδρία και τον τραμπούτραμποκισμό τους. Και αυτή η νέα τους επίθεση είναι δυνατό να αποκρουστεί. Πρέπει να αποκρουστεί. Το δημοκρατικό στρατόπεδο πρέπει να πάρει μαζί του τους εργαζόμενους αποδείχνοντας τους κάθε στιγμή ότι ο εχθρός δεν είναι η Ευρώπη και η ανάπτυξη, αλλά οι σαμποταριστές και οι βδέλλες του σοσιαλφασισμού. Σε αυτή τη βάση μπορεί να σχηματισθεί, ήδη σχηματίζεται το πιο πλατύ δημοκρατικό μέτωπο κατ' αρχήν στο χώρο της πιο μαζικής δουλειάς της ΟΑΚΚΕ, στον Πειραιά

τός είναι ο μόνος τρόπος για να γλιτώσουμε από τα νύχια της ιμπεριαλιστικής Ρωσίας που θέλει μια Ελλάδα εξαθλιωμένων φαντάρων πρόθυμων να επιτεθεύν στην "αντιορθόδοξη", "καπιταλιστική", και "ανθελληνική". Δύση, όποτε κρίνεται νέο αφεντικό. Όμως κύριοι αστοί δεν είμαστε διατεθεμένοι να δώσουμε το αίμα μας για να συσσωρεύσετε εσείς υπεραξία, που κανένα κομμάτι της δεν θα γίνει επένδυση, ανάπτυξη, πρόοδος, αλλά κραιπάλη για σας, για τα παράσιτα, μικρά και μεγάλα, ή ακόμα χειρότερα, πολιτικές αλυσίδες και πτώματα στο βυθό του Αιγαίου.

Αυτή η ποποθέτηση σημαίνει ότι οι συνειδητοί εργάτες, όπως και κάθε δημοκράτης, οφείλουν να βρεθούν σε μέτωπο με τα κομμάτια της αστικής τάξης που έχουν προοδευτική στάση, δηλαδή μόνον όταν, και σε όσο βαθμό αυτά συ

Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία απαιτεί από τον υπουργό Δικαιοσύνης να θέσει εκτός νόμου τη Χρ. Αυγή

Στις 14 Μάη, αντιπροσωπεία της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας κατάθεσε στο Υπουργείο Δικαιοσύνης πολιτικό υπόμνημα και νομικό κείμενο με αίτημα “Να βγει εκτός νόμου η ναζιστική οργάνωση “Χρ. Αυγή”, ζητώντας παράλληλα συνάντηση με τον υπουργό.

Τα κείμενα αυτά συνοδεύτηκαν από μπροσούρα για τις τραμπούκικες επιθέσεις των ναζιστών και την ανοιχτή τους υποστήριξη στον χιτλερισμό και το ναζισμό, στην οποία περιέχονταν αποσπάσματα από άρθρα των ναζιστών στα περιοδικά και τις εφημερίδες τους και φωτογραφίες. Επίσης κατατέθηκαν οι πρώτες 265 υπογραφές που συγκέντρωσε η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία σε κείμενο με αίτημα να τεθεί εκτός νόμου η “Χρ. Αυγή” και η Διεθνής Αντιρατσιστική Σύμβαση, όπου βασίζεται το αίτημα μας.

Στις 15 Μάη ο ίδιος φάκελος κοινοποιήθηκε στον Πρωθυπουργό και στον Πρόεδρο της Βουλής. Την ίδια μέρα, δόθηκε ανακοίνωση Τύπου και γνωστοποιήθηκε ο φάκελος στις εφημερίδες.

Πρόκειται για ένα σημαντικό βήμα της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας με το οποίο πρόταξε το σκάνδαλο της νομιμότητας των ναζιστών στη χώρα μας σα ζήτημα ζωής και θανάτου για τη δημοκρατία στην Ελλάδα. Μέχρι τη στιγμή που γράφεται αυτό το άρθρο δεν έχει υπάρξει απάντηση του Υπουργείου Δι-

καιοσύνης.

Τον Ιούνη του 1998, η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία κλείνει ένα χρόνο από την ίδρυσή της. Σ' αυτό το διάστημα όχι μόνο πετύχαμε να κάνουμε πλατιά γνωστή τη θέση να βγουν εκτός νόμου οι ναζιστές αλλά καθιερώσαμε αυτή τη θέση και σε άλλα πολιτικά ρεύματα. Ακόμα αποκαλύψαμε πλατειά τον ανοιχτά ναζιστικό χαρακτήρα της “Χρ. Αυγής”, ιδιαίτερα με την τελευταία αφίσα της Πρωτοβουλίας με τίτλο “ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΠΡΟΣΤΑΤΕΣ ΤΩΝ NAZΙΣΤΩΝ”. Έτσι είχαμε μια πρώτη συσπείρωση του δημοκρατισμού.

Τα αποτελέσματα της καμπάνιας μας φάνηκαν στις πρωτομαγιάτικες ανακοινώσεις της ΓΣΕΕ, του Ε-ΚΑ, της ΑΔΕΔΥ και της ΟΛΜΕ, όπου απαίτησαν “να τεθούν εκτός νόμου οι ναζιστικές οργανώσεις”, με σαφή αναφορά στη Χρ. Αυγή. Στην ίδια κατεύθυνση ήταν και το γενικό “εκτός νόμου οι ρατσιστές” του ΥΡΕ μετά τη δολοφονία του Νιγηριανού.

Για πρώτη φορά απαίτηση “για το εκτός νόμου” έμπαινε τόσο πλατιά. Αυτή τη θέση, την τεκμηρώσαμε νομικά. Ήταν σαφής η Διεθνής Αντιρατσιστική Σύμβαση την οποία για χρόνια τώρα έχει καταχωνιάσει το ελληνικό εθνορατσιστικό κράτος. Από εκεί και πέρα άνοιξε ο δρόμος. Μια πρώτη συ-

γκέντρωση όπου υπήρξε και τοποθέτηση σε νομικό επίπεδο, έγινε στην αίθουσα της ΟΤΟΕ, τον περασμένο Νοέμβρη. Ωστόσο τα νομικά εργαλεία έπρεπε να δουλευτούν ακόμα για να συνταχθεί το υπόμνημα που θα πήγαινε στο υπουργείο Δικαιοσύνης. Παράλληλα, έπρεπε να τροχίσουμε τα πολιτικά μας επιχειρήματα ενάντια ιδιαίτερα στους αστούς φιλελεύθερους που χτυπούσαν το “εκτός νόμου”, με τη θέση ότι “όλοι πρέπει να απολαμβάνουν το δημοκρατικό δικαίωμα της ελευθερίας της έκφρασης, οπότε και οι ναζιστές”.

Το πολιτικό υπόμνημα και το νομικό κείμενο που καταθέσαμε αποτελούν τον καρπό της δουλειάς όλων των συναγωνιστών της Πρωτοβουλίας και απόδειξη ότι λίγοι αποφασισμένοι άνθρωποι μπορούν να καταφέρουν πολλά. Ωστόσο έχουμε πολύ δρόμο ακόμα μπροστά μας. Η ανάπτυξη του αντιναζιστικού κινήματος μεγαλώνει, όπως και τα δικά μας καθήκοντα. Έχουμε βάλει δύο στόχους. Ο ένας είναι η νομική απαγόρευση των ναζιστών, και ο άλλος η συντριβή της ιδεολογίας τους. Αυτό το δεύτερο είναι και το πιο δύσκολο, αλλά πολύ αναγκαίο καθήκοντα γιατί η νόμιμη ύπαρξη των ναζιστών γίνεται δυνατή στο έδαφος του πολύ ευρύτερου εθνορατσισμού που καλλιεργεί το πολιτικό καθεστώς.

ΤΟ ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΠΟΥ ΚΑΤΑΤΕΘΗΚΕ

Σ' αυτό το φύλλο δημοσιεύουμε το πολιτικό υπόμνημα και στο επόμενο θα δημοσιεύσουμε και το νομικό κείμενο για την ενημέρωση των αναγνωστών μας.

«Κύριε Υπουργέ,

Εμείς που καταθέτουμε αυτό το κείμενο ενώσαμε τις προσπάθειές μας και συγκροτήσαμε την Αντιναζιστική Πρωτοβουλία, για να εμποδίσουμε την ανάπτυξη του νεοναζιστικού ρεύματος στη χώρα μας και για να εφαρμοστούν οι στοιχειώδεις δημοκρατικές αρχές, ώστε να απαγορευτεί κάθε ναζιστική δραστηριότητα και να τεθεί εκτός νόμου κάθε ναζιστική οργάνωση.

Αποτελεί πολιτικό σκάνδαλο πρώτου μεγέθους και πρωτοφανή πρόκληση σε βάρος των δημοκρατικών κατακτήσεων όχι μόνο του ελληνικού λαού, αλλά όλων των ευρωπαϊκών λαών, το γεγονός ότι μόνο στη χώρα μας ανάμεσα σε όλες τις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης επιτρέπεται η νόμιμη λειτουργία μιας ανοιχτά χιτλερικής οργάνωσης όπως είναι η «Χρυσή Αυγή».

Οι λαοί της Ευρώπης έχουν αποκτήσει μέσα από την αφάνταστα οδυνηρή εμπειρία του Β' Παγκόσμιου πόλεμου τη γνώση του ναζισμού και του φασισμού και δε δέχονται σε καμία περίπτωση να δώσουν στους ναζιστές για άλλη μια φορά τη δυνατότητα να δηλητηριάσουν τις μάζες και να τις χρησιμοποιήσουν για τους πολέμους και τις τερατώδεις δικτατορίες τους. Γι' αυτό, αφού τιμώρησαν τους ναζί εγκληματίες μετά το Β' Παγκόσμιο

πόλεμο, εμπόδισαν με αυστηρούς νόμους την επανεμφάνιση κάθε προπαγάνδας που υποστηρίζει άμεσα την πολιτική και ιδεολογική γραμμή, καθώς και τα σύμβολα και τα πρόσωπα των υπεύθυνων εκείνου του πολέμου.

Οι ναζιστές και οι φασίστες κάθε είδους για να εξασφαλίσουν την ελευθερία να οργανώνονται και να διαδίδουν τις θέσεις τους επικαλούνται τα αντίστοιχα δημοκρατικά δικαιώματα που ισχύουν γενικά για τους πολίτες και τα πρόσωπα, άτομα ή ομάδες κάθε χώρας. Επικαλούνται δηλαδή το δικαίωμα της έλευθερίας της έκφρασης!

Αυτό το επιχείρημα χρησιμοποίησε το κύμα του ιστορικού αναθεωρητισμού των ναζιστικών εγκλημάτων ιδιαίτερα μετά τα μέσα της δεκαετίας του '50.

Διακρίνοντας τον σοβαρότατο κίνδυνο οι γενικές δημοκρατικές αρχές να γίνουν το όχημα για την επανεμφάνιση του ναζισμού, οι ευρωπαϊκοί λαοί και τα κράτη αποφάσισαν να θωρακίσουν τη δημοκρατία. Ένωσαν την αντιφασιστική τους πείρα ενάντια στο ρατσισμό του αντισημιτισμού και του “άρειου έθνους”, με το ρεύμα των χωρών του Τρίτου Κόσμου που έδωσαν τον εθνικο-απελευθερωτικό τους αγώνα ενάντια στο ρατσισμό της αποικιοκρατίας και αποτύπωσαν αυτές τις αρχές σε διεθνείς και ευρωπαϊκές συμβάσεις.

Έτσι όχι μόνο κήρυξαν παράνομη κάθε διάκριση μέσα στις κοινωνίες τους που βασίζεται στην εθνική καταγωγή, στο χρώμα και τη θρησκεία, αλλά απαγόρευσαν την νόμιμη δράση και οργάνωση των

ρατσιστών και των ναζιστών.

Με αυτό τον τρόπο ολόκληρη η ανθρωπότητα έβαλε τις βάσεις και τους κανόνες με τους οποίους θα εμπόδιζε όσο μπορούσε την επανεμφάνιση ενός νέου ναζιστικού ρεύματος που θα επεδίωκε την παγκόσμια ηγεμονία και ένα νέο κύκλο αιμάτων. Προστάτευσε δηλαδή το δικαίωμα της ελευθερίας της έκφρασης από τους επίδοξους καταπατητές της.

Αντίθετα από τη γενική κίνηση όλων των σύγχρονων δημοκρατικών κοινωνιών, στη χώρα μας, οι ναζιστές έχουν την τερατώδη άνεση να συγκροτούν πολιτικό κόμμα, να εκδίδουν εφημερίδες και περιοδικά, να μιλάνε στην τηλεόραση, να κατεβαίνουν στις εκλογές (ευρωεκλογές '94 και βουλευτικές '96), και μάλιστα να συμμετέχουν στη Διακομματική Επιτροπή καλεσμένοι από τους αρμόδιους υπηρεσιακούς Υπουργούς, με τη συγκατάθεση όλων των κοινοβουλευτικών κομμάτων, και τέλος, με την ίδια γενική συγκατάθεση να μιλούν στην τηλεόραση.

Εδώ λοιπόν στη χώρα μας, όπου έχουμε το θλιβερό προνόμιο να είναι ακόμα νόμιμοι, οι ναζιστές έχουν κινηθεί σύμφωνα με τις άμεσες συνέπειες των θέσεών τους και σύμφωνα με το σιδερένιο νόμο της ίδιας τους της ύπαρξης.

Ευλογούσαν συστηματικά τους ξένους εργάτες, ιδιαίτερα άλλου χρώματος, καθώς και νεολαίους που η εμφάνισή τους υπονοεί δημοκρατική στάση, εκστρατεύουν ενάντια στις εθνικές μειονότητες και έχουν τραυματίσει σοβαρά και κατ' επανάληψη μέλη αντιεθνικι-

στικών οργανώσεων.

Εκεί που είναι το κέντρο της δραστηριότητάς τους, τα σχολεία, και στα οποία αναπτύσσονται ανησυχητικά, οι ναζιστές συγκροτούν τους πυρήνες τους πάνω στη βία. Η φυσική βία και η απειλή άσκησης φυσικής βίας απέναντι σε ανοργάνωτους, εύκολους στόχους, είναι η κύρια μορφή της ίδιας τους της προπαγάνδας.

Τελευταίο κρούσμα ήταν η απρόκλητη δολοφονική επίθεση ομάδας ναζ

ΤΟ ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΠΟΥ ΚΑΤΑΤΕΘΗΚΕ

συνέχεια από τη σελ. 4

στορικά ότι αυτοί ξέρουν να μεταμορφώνονται αδιάκοπα και να προσαρμόζονται στις διαρκώς μεταβαλλόμενες κοινωνικές και πολιτικές συνθήκες. Έχει επίσης διαπιστωθεί ότι

συχνά η πολιτική και κοινωνική αντιδραση, δανείζονται σύμβολα και φράσεις του αντιπάλου προδευτικού στρατοπέδου για να κρύψουν κάτω από νέο γοητευτικό μανδύα, το μιστήτο και χρεωκοπημένο παλιό τους περιεχόμενο.

Το να επιχειρήσει, λοιπόν, μια δημοκρατική έξουσία, ακόμα και με τις καλύτερες των προθέσεων να αντιμετωπίσει αυτά τα ρεύματα με απαγορεύσεις θα ισοδυναμούσε με το να εξαπολύσει πόλεμο σε όλο και ευρύτερες μάζες ανθρώπων, να διασπάσει το λαό και τελικά να ασκήσει δικτατορία πάνω του. Όμως το να τεθούν εκτός νόμου οι ναζιστές, δηλαδή ουσιαστικά να ασκήσει πάνω τους η κρατική βία είναι μια έκφραση της συλλογικής θέλησης ενός λαού να μην ξαναποστεί μια βία που έχει ήδη γνωρίσει με ακραίο και οδυνηρό τρόπο μέσα από την ίδια του την άμεση πείρα.

Ολόκληρη η ελληνική κοινωνία, όπως και οι κοινωνίες της Ευρώπης σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της, αλλά και η συντριπτική πλειοψηφία των λαών και των εθνών του πλανήτη έχουν γνωρίσει άμεσα και μισήσει τη ναζιστική βία, τόσο στη χιτλερική όσο και στην γιαπωνέζικη αυτοκρατορική της έκδοση. Στη βάση αυτής της λογικής είναι κοινωνικό αίτημα να απαγορευτεί κάθε διακίνηση και ανάπτυξη εκείνου του ιδεολογικού οπλοστάσιου που πάλι αποδειγμένα έχει χρησιμοποιήσει αυτή η βία για να νομιμοποιηθεί.

Αυτή είναι η διαφορά του να τεθούν εκτός νόμου οι ανοιχτοί ναζιστές από το να τεθούν εκτός νόμου άλλες, ίσως και επικινδυνότερες, αλλά πάντως μεταφρισμένες μορφές του ναζισμού του ρατσισμού και του αντισημιτισμού. Η διαφορά βρίσκεται ακριβώς στο ζήτημα της βιωμένης, γενικής και πρακτικής πείρας των μαζών και μάλιστα στα πλαίσια ενός παγκόσμιου φαινομένου. Αυτή η μαζική πείρα είναι που δημιουργεί δίκαιο, και μάλιστα δίκαιο από την πιο βαθειά σύγχρονη δημοκρατική πηγή που είναι ο παγκόσμιος αντιφασιστικός δημοκρατικός αγώνας. Αυτό είναι το δίκαιο της δίκης της Νυρεμβέργης που ουσιαστικά αποτελεί τη βάση δύλης της πολιτικής της μεταπολεμικής απαγόρευσης του ναζισμού, του ρατσισμού και του αντισημιτισμού στις ευρωπαϊκές χώρες. Σε αυτό το σημείο η χώρα μας αποτελεί μια θλιβερή όσο και ανησυχητική εξαίρεση με το να επιτρέπει τη μέγιστη ελευθερία της έκφρασης και της οργάνωσης, όποτε και της άσκησης οργανωμένης βίας στους ναζιστές, αλλά και την ελευθερία της διάδοσης των εθνορατσιστικών και των αντισημιτικών ιδεών.

Γίνεται λοιπόν φανερό στη βάση του παραπάνω σκεπτικού ότι δεν μπορεί κανείς να επικαλεσθεί το προηγούμενο μιας τέτοιας απαγόρευσης των ναζιστών, ακόμα περισ-

σότερο για να απαιτήσει να τεθούν εκτός νόμου πολιτικά και ιδεολογικά ρεύματα που αναφέρονται ή επικαλούνται την ταξική βία, και με οποιοδήποτε τρόπο αρνούνται το σύγχρονο αστικό κράτος και επιδιώκουν την καταστροφή του.

Δεν χρειάζεται να αφοσιωθούμε εδώ στη συζήτηση του τι μπορεί να σημαίνει η θεωρία και η πρακτική της ταξικής βίας, η βίαιη καταστροφή του αστικού κράτους, ούτε είναι σκόπιμο να κάνουμε εδώ ένα, κατά τα άλλα απαραίτητο, διαχωρισμό ανάμεσα στους μαζικούς μεγάλους αντιμπεριαλιστικούς και ταξικούς αγώνες του αιώνα που απελευθερώσαν λαούς, και τα πραξικόπεμπτα ή τις δικτατορίες των αυτο-ανακηρυγμένων ταξικών και αντιμπεριαλιστικών πρωτοπορειών που τους καταπίεσαν.

Σε κάθε περίπτωση, είτε δηλαδή μιλάμε για μια καταπιεστική είτε για μια απελευθερωτική για τους λαούς βία, δεν έχουμε να κάνουμε με καμία βιωμένη και δηλωμένη απαίτηση των λαών σε παγκόσμια κλίμακα, ούτε με καμία βιωμένη και δηλωμένη απαίτηση του δικού μας λαού να τεθούν σε απαγόρευση ή να τιμωρηθούν ή να περιοριστούν τα δικαιώματα, καθ' οινοδήποτε τρόπο, των υπερασπιστών αυτών των ιδεών. Αντίθετα μάλιστα σε γενικές γραμμές οι λαοί έχουν μια βασική ιστορική ανάμνηση βγαλμένη μέσα ακριβώς από την ίδια την οδυνηρή τους πείρα, ότι οι υπερασπιστές και δημιουργοί των μεγάλων ταξικών και αντιμπεριαλιστικών αγώνων, και κυρίως οι οπαδοί του διεθνισμού, ήταν πρωτοπόροι στη μεγάλη παγκόσμια απελευθερωτική αντιναζιστική μάχη και εκείνοι που θυσίαστηκαν σε πιο μεγάλη κλίμακα γι' αυτήν.

Στην πραγματικότητα το να τεθούν εκτός νόμου οι ναζιστές όχι μόνο δε δημιουργεί προηγούμενο για αντεπίθεση της πολιτικής αντίδρασης σε βάρος των δυνάμεων της προόδου, αλλά αποτελεί προϋπόθεση για την επιβίωση κάθε προοδευτικού και δημοκρατικού ρεύματος.

Γιατί όταν οι ναζιστές είναι νόμιμοι, τότε είναι νόμιμη η βία τους. Και αυτή η βία κατευθύνεται κύρια ενάντια στους πιο προοδευτικούς και δημοκρατικούς ανθρώπους, ασκώντας έτσι μια ιδιότυπη και υπόκωφη επιλεκτική δικτατορία σε βάρος τους, δίχως να θίγεται η γενική δημοκρατική μορφή του καθεστώτος. Το πιο αντισυχητικό όμως στην περίπτωση της νομιμότητας του ναζισμού, είναι ότι αυτή εκφράζει την πρόθεση ευρύτερων και ισχυρότερων δυνάμεων του πολιτικού καθεστώτος και της κρατικής εξουσίας, συχνά κρυμμένων, να χρησιμοποιήσουν τους ναζιστές, τη βία τους και την προπαγάνδα τους ώστε να καθαρίσει και να ανοίξει ο δρόμος για μια δικιά τους επέλαση στην πολιτική εξουσία.

Στο σημείο αυτό οφείλουμε να απαντήσουμε στο δεύτερο συνθημένο επιχείρημα κατά της απαγόρευσης των ναζιστών, ότι δηλαδή αυτή η απαγόρευση θα δυναμώσει τους ναζιστές που σήμερα κινούνται στο περιθώριο της πολιτικής ζωής, γιατί θα τους δώσει το κύρος του κυνηγημένου και του μάρτυρα, θα τους

φέρει στο κέντρο της πολιτικής ζωής και τελικά θα τους αναπτύξει.

Αυτό το επιχείρημα αγονεῖ την κοινωνική βάση του ναζισμού σαν πολιτικού ρεύματος και την ιστορική πείρα από την ανάπτυξή του. Ο ναζισμός αναπτύσσεται μεν κάνοντας προπαγάνδα μέσα στο λαό και αντλεί στρατό από αυτόν, δηλαδή παίρνει τη μορφή λαϊκού και επαναστατικού ρεύματος, αλλά αυτά μόνο στη μορφή. Η αληθινή πηγή της δύναμής του, δηλαδή το περιεχόμενό του, βρίσκεται στην υποστήριξη ή την ανοχή ισχυρών τμημάτων της άρχουσας τάξης και την πημάτων του κρατικού μηχανισμού.

Χάρη σ' αυτή την υποστήριξη και σ' αυτή την ανοχή εξασφάλισε πάντα ο ναζισμός τη δυνατότητα του ναζιστών τη βία την προστίθιμη μεριά της απαγόρευσης της πολιτικής ζωής. Μόνο στην περίπτωση αυτή θα υποχρεωθούν να τοποθετηθούν ανοιχτά μπροστά στην ελληνική, την ευρωπαϊκή και την παγκόσμια κοινή γνώμη, εκείνοι που υποστηρίζουν ή καλύπτουν τη νομιμότητα των ναζιστών ειδικά στην Ελλάδα. Γιατί χάρη στην ανοχή τους ήδη οι ναζιστές έχουν μπει στο κέντρο της πολιτικής ζωής. Αυτό αποδείχτηκε περίτραπα με τη βάρβαρη επίθεση βίας και τρομοκρατίας που εξαπέλυσαν πριν λίγους μήνες στη Θεσσαλονίκη ενάντια σε μια ελληνοτουρκική συνάντηση επιχειρηματιών, καταφέρνοντας να δηλητηριάσουν παραπέρα τις ήδη τεταμένες ελληνοτουρκικές σχέσεις, ενώ ήδη προκαλούν ταραχές στο κέντρο της Αθήνας με τις ρατσιστικές συγκεντρώσεις - προκλήσεις σε βάρος των μεταναστών.

Αυτό επαληθεύεται και σήμερα με τη "Χρυσή Αυγή" η οποία παρόλο το περιθωριακό της ακόμα χαρακτήρα, οργανώνει νέα μέλη, ιδιαίτερα στα σχολεία, χάρη στη βία και στο βαθμό που αυτή είναι γενικά απιμώρητη. Λέμε γενικά απιμώρητη, επειδή τα θύματα αυτής της βίας είναι άτομα, τις περισσότερες φορές μεμονωμένα, που είναι αδύνατο σαν τέτοια να καταφύγουν στη δικαιοσύνη για να αντιμετωπίσουν μια οργανωμένη και νόμιμη εγκληματική συμμορία. Ο νόμος εδώ έχει αποδειχτεί ως τα τώρα ανίκανος, όταν δεν είναι αδιάφορος, να τιμωρήσει δράστες που κρύβονται και καλύπτονται μέσα σε μια εγκληματική ομάδα.

Το να τεθούν λοιπόν οι ναζιστές σαν οργάνωση εκτός νόμου, θα οδηγήσει στην αποδυνάμωση τους, αφού δεν αντλούν τη δύναμή τους από το λαό αλλά από την ανοχή ή τη συνεργασία φορέων της κρατικής εξουσίας. Επίσης η απαγόρευση δε θα τους δώσει το φωτοστέφανο του μάρτυρα, ακριβώς εξ αιτίας της καθολικής αποστροφής που γεννά η ιδεολογία τους μέσα στον πληθυσμό. Η ελεκτικότητα αυτής της ιδεολογίας μπορεί να υπάρχει μόνο στο πολύ νεαρό κομμάτι της νεολαίας που αγνοεί ολότελα τη σύγχρονη πολιτική ιστορία, και δεν έχει επίσης αικόμα διαμορφώσει τα αντισώματα από την πείρα της κοινωνίας.

Γι' αυτό η απαγόρευση της προπαγάνδας των ναζιστών ιδεών, είναι τόσο απαραίτητη όσο είναι η απαγόρευση της προπαγάνδης της χρήσης ναζιστικών ιδεών δεν ισχύει η "ελευθερία της διακίνησης και της διαπάλης των ιδεών" γιατί δεν αποτελούν καν ιδέες. Αποτελούν βάρβαρα καλέσματα στα χειρότερα ένστικτα καταστροφής του ανθρώπου.

Μπορεί άραγε κανείς να υποστηρί

ΔΟΘΗΚΕ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟ

Όχι στην υποχωρητικότητα και στο συμβιβασμό

Κάθε βήμα για τη συγκρότηση του δημοκρατικού μετώπου δεν μπορεί παρά να περνάει μέσα από έντονες συγκρούσεις και πολιτικές αντιπαραθέσεις, ιδιαίτερα στο εσωτερικό των μεγάλων αστικών κομμάτων. Και αυτό γιατί στη σημερινή μεταβατική περίοδο, ενώ σε όλα τα κόμματα στον ένα ή στον άλλο βαθμό είναι κυρίαρχη πολιτικά η γραμμή του σοσιαλφασισμού, μέσα σε αυτά με εξαιρέση το κέντρο του σοσιαλφασισμού το ψευτοΚΚΕ, βρίσκονται εγκλωβισμένες δημοκρατικές δυνάμεις..

Σε αυτή την περίοδο, το βασικό για την ανάπτυξη του κινήματος είναι η ένταση της πολιτικής πάλης για το ξεκαθάρισμα της γραμμής του δημοκρατικού μετώπου, αλλά και η βήμα προς βήμα συσπείρωση όσων δυνάμεων μπορούν τώρα να αντιπαρεθούν στη σοσιαλφασιστική επίθεση.

Η συσπείρωση αυτή δεν μπορεί στις σημερινές συνθήκες να έχει μόνιμα και σταθερά χαρακτηριστικά.

Είναι όμως απαραίτητη, όχι μόνο για τη συγκρότηση και την αντιπαράθεση ΤΩΡΑ των δημοκρατικών δυνάμεων, αλλά και γιατί αυτά τα βήματα οξύνουν τις αντιθέσεις και δημιουργούν τις προϋποθέσεις για την απέλευθερωση δυνάμεων που καταπίζονται από τον σοσιαλφασισμό.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα μιας τέτοιας κίνησης των πραγμάτων, είναι η πάλη που δόθηκε στον Πειραιά για την αντιμετώπιση του πρόσφατου κύματος τραμπούκισμού, του ψευτοΚΚΕ.

Όπως θα διάβασαν οι αναγνώστες μας στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας μας, απέναντι σε αυτές τις επιθέσεις, συγκροτήθηκε ένα μέτωπο αντίστασης που πήρε τη μορφή της έκδοσης μιας κοινής αφίσας.

Πάνω σε αυτή την αφίσα δόθηκε μια οξύτατη πολιτική πάλη που σε μεγάλο βαθμό έδειξε τα πραγματικά πολιτικά μέτωπα όχι μόνο στον Πειραιά αλλά και σε ολόκληρη τη χώρα.

Από την πρώτη στιγμή δίπλα στο ψευτοΚΚΕ στάθηκε ο ΣΥΝ.

Τα στελέχη του με χίλια δύο προσχήματα, αρνήθηκαν να υπογράψουν το κοινό κείμενο, ενώ σε όποια πρωτοβάθμια σωματεία έχουν δυνάμεις προσπάθησαν να εμποδίσουν τις Διοικήσεις να υπογράψουν.

Χαρακτηριστικά παραδείγματα, είναι τα σωματεία των Ναυτών και του ΗΑΠΑΠ.

Η αποκάλυψη του πραγματικού χαρακτήρα του ΣΥΝ ήταν σημαντική.

Τα λόγια του για δημοκρατία και καταδίκη των τραμπούκισμών αποδείχτηκαν κούφια μπροστά στην άρνησή του (και αυτή χωρίς καθαρό και ανοιχτό τρόπο), να μπει έμπραχτα στο δημοκρατικό κίνημα ενάντια στον σοσιαλφασισμό.

Στην πραγματικότητα ο ΣΥΝ για μια ακόμα φορά, κάτω από την κυριαρχία της κνίτικης ηγετικής του κλίκας, έδειξε ότι αποτελεί την άλλη πλευρά του ψευτοΚΚΕ, μεταμφιεσμένη με φτιασίδια δημοκρατίας και ευρωπαϊσμού.

Είναι η δύναμη εκείνη που έχει σαν κύριο ρόλο να εμποδίζει τη δημοκρατική συσπείρωση και να οπλίζει έτσι το τραμπούκικο χέρι του σοσιαλφασισμού.

Τόσο ο ΣΥΝ, όσο και τα συνδικαλιστικά του στελέχη μέσα στο Εργατικό Κέντρο, και ιδιαίτερα ο Γαβρίλης και ο Νταλακογιώργος είναι υπόλογοι απέναντι στην εργατική τάξη του Πειραιά, είναι το ίδιο υπεύθυνοι με τους τραμπούκους του ψευτοΚΚΕ που σήκωσαν τα χέρια τους ενάντια σε εργάτες και συνδικαλιστές.

Από την άλλη πλευρά, τόσο μέσα στην ΠΑΣΚΕ όσο και μέσα στη ΔΑΚΕ, οι φιλικές δυνάμεις προς το ψευτοΚΚΕ έδωσαν μια λυσασμένη πάλη για να εμποδίσουν την έκδοση της αφίσας.

Η πολιτική κυριαρχία της γραμμής του σοσιαλφασισμού μέσα σε αυτά τα κόμματα αποδείχτηκε για μια ακόμα φορά και είχε σαν αποτέλεσμα να περιορίσει το εύρος της καταγγελίας των τραμπούκισμών στο μέγεθος που είχαμε δημοσιεύσει σε προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας.

Τα σωματεία των ναυτεργατών που ελέγχει η ΔΑΚΕ αρνήθηκαν να βάλουν την υπογραφή τους παρά τη βία που έχουν υποστεί από το ψευτοΚΚΕ, ενώ η ΕΔΑΣ, η παράταξη της στο ΕΚΠ, απέσυρε την υπογραφή της.

Τον ίδιο δρόμο ακολούθησε και η ΠΑΣΚΕ με το να αποσύρει και αυτή την υπογραφή της, ενώ μια σειρά από σωματεία που ελέγχει αρνήθηκαν να υπογράψουν.

Αν όμως η μία πλευρά είναι η επαίσχυντη υποταγή στον σοσιαλφασισμό, η υποχώρηση και ο συμβιβασμός όπου οδηγούνται οι παρατάξεις αυτές κάτω από τη συγκεκριμένη πολιτική των φιλορώσικων ηγεσιών τους, η άλλη πλευρά είναι η δημοκρα-

τική αντίσταση που γεννιέται σαν το νέο και κυρίαρχο στοιχείο στην πολιτική ζωής.

Παρά τις κάθε είδους πιέσεις, υπήρξαν δυνάμεις και μέσα στην ΠΑΣΚΕ και μέσα στη ΔΑΚΕ που δέθηκαν με τη σταθερότητα και την αποφασιστικότητα των συνδικαλιστικών δυνάμεων της ΟΑΚΚΕ και έδωσαν την κατάλληλη απάντηση στον σοσιαλφασισμό.

Είκοσι σωματεία, μαζί με το δημοκρατικό συνδικαλιστικό μέτωπο της Ζώνης, την Επιτροπή για τη Σωτηρία των Λιπασμάτων και τον ΕΡΓΑΣ, υπόγραψαν τελικά την Αφίσα η οποία κολλήθηκε από άκρη σε άκρη στον Πειραιά, δείχνοντας πως κανένας φασισμός δεν μπορεί να εποδίσει την ανάπτυξη του δημοκρατικού μετώπου, δεν μπορεί να εμποδίσει την αντίσταση.

Αξίζει να δημοσιεύσουμε τα ονόματα των Σωματείων εκείνων που υπόγραψαν το κείμενο της αφίσας που δημοσιεύσαμε στο προηγούμενο φύλλο, γιατί αυτά τα Σωματεία και οι συνδικαλιστικές δυνάμεις που τα καθοδηγούν κράτησαν πρωτοπόρα τη δημοκρατία στο συνδικαλιστικό κίνημα της Ζώνης παίνει το καθήκον της συγκρότησης ενός μαζικού ψηφοδέλτιου, πάνω σε ένα συγκεκριμένο πρόγραμμα δημοκρατίας, ανάπτυξης και περιφρούρησης των εργατικών κατακτήσεων, τέτοιου που να μπορεί να οδηγήσει στη νίκη.

Δημοσιεύουμε παρακάτω τη νέα προκήρυξη που μοιράστηκε στο Λιμάνι :

ZΩΝΗ Μάχες του δημοκρατικού μετώπου

Οι δυνάμεις του δημοκρατικού συνδικαλιστικού κινήματος στη Ζώνη συνεχίζουν την πάλη τους για τη συντριβή του σοσιαλφασισμού στο Λιμάνι.

Στην τελευταία συνεδρίαση του Δ.Σ του Συνδικάτου Μετάλλου απαίτησαν την καταδίκη των τραμπούκισμών ενάντια στους Δ. Γουρνά και Γ. Χάλαρη, σαν ένα στοιχειώδη όρο για τη συνέχιση της λειτουργίας του Διοικητικού Συμβούλιου.

Παρά το γεγονός ότι ο ίδιος ο συνάδελφος που χειροδίκησε καταδίκασε την πράξη του, η ηγετική ομάδα της ΕΣΑΚ αρνήθηκε, ακόμα και μπροστά στην επίμονη και αποφασιστική στάση των δημοκρατικών δυνάμεων, να καταδίκασε τους τραμπούκισμάτων.

Μπροστά σε αυτή τη φασιστική στάση, οι δυνάμεις του μετώπου δήλωσαν πως θα κόψουν κάθε χέρι που θα σηκωθεί ενάντια σε συνάδελφο και αποχώρησαν μαζί με εργάτες μαζικά από τη συνεδρίαση, αφήνωντας τους σοσιαλφασίστες στην απομόνωση.

Την άλλη μέρα με χιλιάδες προκηρύξεις ενημέρωσαν τους εργάτες της Ζώνης για τη νέα πρόκληση και τους κάλεσαν να περιφρουρήσουν τη δημοκρατία στο Συνδικάτο.

Η στάση αυτή και η προκήρυξη βρήκαν την πιο πλατιά υποστήριξη στο Λιμάνι.

Τώρα για το δημοκρατικό συνδικαλιστικό κίνημα της Ζώνης μπαίνει το καθήκον της συγκρότησης ενός μαζικού ψηφοδέλτιου, πάνω σε ένα συγκεκριμένο πρόγραμμα δημοκρατίας, ανάπτυξης και περιφρούρησης των εργατικών κατακτήσεων, τέτοιου που να μπορεί να οδηγήσει στη νίκη.

Δημοσιεύουμε παρακάτω τη νέα προκήρυξη που μοιράστηκε στο Λιμάνι :

«Μεταλλεργάτες της Ζώνης, ΠΕΡΙΦΡΟΥΡΗΣΤΕ ΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΤΟ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟ

Που με θραυστάτο τρόπο παραβίασε για μια ακόμα φορά, η ομάδα του Πουντίδη στη συνεδρίαση του Δ.Σ στις 11 του Μάη όταν, όχι μόνο αρνήθηκε να καταδικάσει τους τραμπούκισμάτους ενάντια στους συνάδελφους Δ. Γουρνά και Γ. Χάλαρη, όχι μόνο δε δέχτηκε την πρότασή μας για μια πορεία του Συνδικάτου μέχρι τις εκλογές χωρίς βία και τραμπούκισμούς, αλλά ακόμα χειρότερα με το στόμα του Μ. Σημαντήρη δήλωσαν: "Καλά σας έκανε", και αυτό όταν ο ίδιος ο συνάδελφος Αιμίλιος Γραμμενιάτης, προς τιμή του, καταδίκασε την πράξη του.

Η άμεση απάντηση μας ήταν η αποχώρηση από αυτή τη συνεδρίαση του Δ.Σ. Γιατί δεν μπορεί να υπάρξει συζήτηση μέσα σε συνδικαλιστικά όργανα, που ασκούν βία και τραμπούκισμούς σε όσους έχουν διαφορετικές απόψεις από τις δικές τους.

Η ομάδα Πολίτη-Παρασκευά, συνεχίζοντας τη φιλο-Πουντίδ

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ: ΝΑ ΜΠΕΙ ΦΡΕΝΟ ΣΤΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΦΑΣΙΣΤΑ

Ονέος αρχιεπίσκοπος Αθηνών Χριστόδουλος αμέσως με τά την εκλογή του έκανε ωμή επέμβαση στην πολιτική ζωή της χώρας. Με τις διακηρύξεις του ενάντια στις “ντιρεκτίβες των Βρυξελλών” μπήκε αμέσως στο μέτωπο της αντιδρασης. Στο λόγο της ενθρόνισης του δήλωσε την πρόθεσή του να συνεχίσει να εκφράζει τη γνώμη του για τα θέματα της πολιτείας και μάλιστα, μίλησε για δικαίωμα της Εκκλησίας να εκφράζει γνώμη για αυτά τα θέματα.

Δύο είναι τα ζητήματα στα οποία πρέπει να απαντήσει η πολιτική δημοκρατία σ' αυτή τη χώρα απέναντι στην πρόκληση του Χριστόδουλου. Το πρώτο είναι αν η Εκκλησία έχει δικαίωμα να εκφέρει πολιτικό λόγο. Το δεύτερο είναι πόσο επικίνδυνος είναι ο πολιτικός λόγος του Χριστόδουλου και το ελληνορθόδοξο δόγμα που υποστηρίζει.

ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗΣ

Στο λόγο της ενθρόνισης του ο Χριστόδουλος εμφανίστηκε σαν υπερκομματικός τηγέτης μιας επίσης υπερκομματικής γηγεσίας. Είπε συγκεκριμένα αναφερόμενος στον Σεραφείμ: “Ας είναι αιωνία η μνήμη του και ας γίνει το παράδειγμά του οδηγός για όλους μας και για με, ώστε να μην θέλω κι εγώ αυτόν τον τρόπο συμπεριφοράς, αποδεικνύοντας με πράξεις ότι η Εκκλησία είναι υπερκομματική, ενώνει το λαό, τιμά τους εκπροσώπους του και αγκαλιάζει αδιακρίτως όλα τα παιδιά της”.

Παράλληλα διεκδίκησε το δικαίωμα της ελεύθερης έκφρασης της άποψης της Εκκλησίας συνολικά “επί των καιριοτέρων ζητημάτων του τόπου”.

Ο Χριστόδουλος είναι υποκριτής όταν θέλει να εκφράζεται πολιτικά, αλλά υπερκομματικά. Όποιος εκφράζεται πολιτικά, πάρνει μοιραία και κομματική θέση. Να επιλέγεις ποιο στρατόπεδο θα ακολουθήσεις, με ποιο θα συστρατευτείς, ποια πολιτική γραμμή θα εκφράσεις. Ο Χριστόδουλος διάλεξε τα πιο μαύρα στρατόπεδα του σοβινισμού και του σοσιαλφασισμού.

Πολλοί δημοκράτες άνθρωποι επισήμαναν τους κινδύνους που έχει αυτή η ανοιχτή ανάμιξη της Εκκλησίας στα πολιτικά ζητήματα. Η ελληνική Εκκλησία είναι φορέας μεσαίωνισμού, αντιερωπαϊσμού και σοβινισμού. Ο νέος ηγέτης της μιλάει για “ντιρεκτίβες των Βρυξελλών” σαν ξεσκολισμένος σοσιαλφασιστας.

Η σχέση εξάρτησης που έχει η Εκκλησία από το κράτος που τη χρηματοδοτεί και μισθοδοτεί τους παπάδες, κατώτερους και ανώτερους, της απαγορεύει να έχει πολιτική έκφραση. Ο Χριστόδουλος επικαλείται τη δημοκρατία για να την καταπατήσει. Το ελληνικό κράτος διαθέτει ένα πολύ σεβαστό ποσό από τον προϋπολογισμό για να συντηρεί την Εκκλησία σαν πνευματικό θεσμό, σα φορέα θρησκευτικού και λατρευτικού έργου. Από τη στιγμή που η Εκκλησία δε διεκδικεί την αυτονόμησή της, από τη στιγμή που δεν απαιτεί το διαχωρισμό της από το κράτος, μπορεί να λειτουργεί σα θεσμός μόνο για τους σκοπούς για τους οποίους συντηρείται από το κράτος σα θεσμός. Κατά τον ίδιο τρόπο, δεν μπορεί να συγκροτηθεί σε αυτόνομο πολιτικό φορέα ένα υπουργείο, ή μία ΔΕΚΟ. Είναι α-

στή ρήση που διασώζει ο Θουκιδίδης, ελαφρώς διασκευασμένη για την περίσταση: “Ει τις, λοιπόν, βούλεται κατά τα πάτρια πάντων των ελληνορθόδοξων συμμαχείν, θέσθω παρ’ ψινά τα όπλα”. Το προσκλητήριο αυτό απειθύνεται προς πάντα δυνάμενον να αγωνισθή μάζι μας και να θυσιασθή ακόμη”.

Ο Χριστόδουλος καλεί στο πολεμικό του προσκλητήριο για το ιδανικό της “ελληνορθόδοξίας”. Τι εννοεί μ' αυτό; Εννοεί κατ' αρχήν ότι ο Έλληνας μπορεί να είναι μόνο ορθόδοξος, γιατί η ορθόδοξία γέννησε τον “ελληνισμό”, εξ' ου και η βρυσομάνα. Ο Έλληνας, λοιπόν, με σημαία το ορθόδοξο δόγμα του είναι φορέας πολιτισμού δια μέσου των αιώνων. Η “ελληνική φυλή” είναι αυτή που θα κατακτήσει την Ευρώπη και τον κόσμο με την πολιτιστική της ανωτερότητα. Οι Έλληνες πρέπει να καταλάβουν ότι δεν πρέπει πια να κάνουν αγώνες για την οικονομική ανάπτυξη του τόπου. Πρέπει να παράγουν πολιτισμό, με βάση πάντα την ορθόδοξία. Σε αυτό τον ιδιότυπο εθνοραπτισμό βασίζεται ο αντιερωπαϊσμός του Χριστόδουλου, τον οποίο θα εξετάσουμε στη συνέχεια. Λέει ο Χριστόδουλος στο λόγο της ενθρόνισης:

“Μέσα στο συνεχώς μεταβαλλόμενο τούτο κόσμο το πρόβλημα της ιστορικής διάρκειας του Ελληνισμού προβάλλει απειλητικό και αγωνιώδες. Στην ιστορική του διαδρομή το έθνος μας από νωρίς συνταυτίστηκε με την Ορθόδοξία και έμεινε μέχρι σήμερα μ' αυτήν στενά συνυφασμένο. Η έννοια του Γένους αναδύθηκε μέσα από την υπόδουλη Πατρίδα, την κοινή ορθόδοξη πίστη και την ελληνική γλώσσα. Και σήμερα ακόμη έννοιες όπως ομογενής και ομογένεια δεν νοούνται έξω από την ορθόδοξη Εκκλησία... Και ποιός μπορεί να πείσει τον απλό Έλληνα ότι η πίστη του στο Χριστό χωρίζεται από την ταυτότητα του ως Έλληνα;

Γνωρίζω ότι η ταύτιση αυτή Ελληνισμού και Ορθόδοξίας ενοχλεί μερικούς συνέλληνες, που ισχυρίζονται ότι έτσι παραβιάζονται συνταγματικά δικαιώματα της θρησκευτικής μειονότητας στη χώρα μας. Θα πρέπει στο σημείο αυτό να δηλώσω κατηγορηματικά ότι η ορθόδοξη Εκκλησία παντού, αλλά και στην Ελλάδα, ουδέποτε παρήγαγε, ενίσχυσε ή υπέθαλψε διακρίσεις εις βάρος αλλοιθήσκων ή επεροδέξων πολιτών. Αντίθετα υπήρξε στο παρελθόν και εξακολουθεί και σήμερα ενίστη να είναι το θύμα άσκησης σε βάρος της προστηλυτισμού από μέρους αρετικών και παραθρησκευτικών κινήσεων, που δρούν καταλυτικά για την ενότητα του λαού και παραβιάζουν τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Η ιστορική ωστόσο αλήθεια μαρτυρεί ότι θεμελιώδης παράγων ενότητας του λαού μας είναι η Ορθόδοξία. Η Ορθόδοξη, νοούμενη όχι μόνο ως μέγεθος πνευματικό και θείο για τις ψυχές, αλλά και ως δημιουργός πολιτισμού με οικουμενικές διαστάσεις, που νοηματοδοτεί τη ζωή και αξιολογεί τους

διαχρονικούς στόχους του λαού μας. Για την Ελλάδα χθες και σήμερα η Ορθόδοξία είναι όρος επιβίωσης και κεντρικός άξονας πολιτισμικής και κοινωνικής συνοχής. Αυτό είναι μια ιστορική πραγματικότητα, που ο λαός μας συνειδητά αποδέχεται. Η Εκκλησία διέσωσε το Γένος ως πνευματικότητα και όχι ως ιδεολογία. Αυτό το αναγνωρίζουν και οι μη ορθόδοξοι άλλωστε.

Έτσι κάθε απόπειρα αποσύνδεσης Ορθόδοξίας και Ελληνισμού συνιστά απειλή για την οντότητα του Έθνους”.

Δεν χρειάζεται εδώ να επιμεινούμε στο ότι σαφώς καταπατείται τι δικαίωμα της ανεξιθρησκίας όταν υπάρχει “επικρατούσα θρησκεία”, πολύ δε μάλλον όταν η υιοθέτηση άλλου θρησκευτικού δόγματος ή άρονηση της θρησκείας εν γένει οδηγεί στην απώλεια της εθνικής ταυτότητας. Πρόκειται για νέο Κάδικα Ιθαγένειας.

Λίγο πριν αφεθεί να παρασυρθεί σε αυτό το “ελληνορθόδοξο” παραλήρημα, ο Χριστόδουλος είχε διακηρύξει ότι όλοι οι άνθρωποι, και οι “ξένοι” είναι δεκτοί στην “αγκαλιά της Εκκλησίας”, και επισήμανε τους κινδύνους του “ρατσισμού και της ξενοφοβίας”. Όμως οι “ξένοι” γίνονται δεκτοί ως “ξένοι”, ως πολιτιστικά κατώτεροι και οπωδόποτε όχι ως Έλληνες πολίτες. Οι “ξένοι” δεν ανήκουν στην έννοια του Γένους που αναφέρει ξανά και ξανά ο Χριστόδουλος, διαχωρίζοντας το από το έθνος. Μάλιστα ένας από τους πέντε βασικούς άξονες του έργου της Εκκλησίας, είναι σύμφωνα με τον Χριστόδουλο “η Πατρίδα και το Γένος”, όχι το έθνος, αλλά το “Γένος”. Ας δούμε τι διαχωρίζει το Γένος από το έθνος και γιατί η σημερινή “ανάπτηρη εθνική μας ταυτότητα” πρέπει να βρει την ολοκλήρωση της στη αναγέννηση του “Γένους” έτσι όπως αυτό διαμορφώθηκε από την Εκκλησία. Διαβάζουμε από άρθρο του Χριστόδουλου με τίτλο “Ο Ελληνισμός και η Ευρώπη”, που δημοσιεύτηκε στο Βήμα, 19/1/1997, για να διαπιστώσουμε το συναπάντημα της Χρυσής Αυγής με το νέο αρχιεπίσκοπο: “Ο Ελληνισμός εγνάρισε πολλές φορές την επίγνωση της ενότητός του πέρα από την επιτήρησή του σε νέα παραγωγή, αδιάρρηκτα συνδεδεμένος με την Ορθόδοξία, ακόμα και στην περίοδο που δεν είχε γεννηθεί το ορθόδοξο θρησκευτικό δόγμα (!). Ήρθε λοιπόν η ώρα του Γένους, του φυλετικού μεχρι σήμερα, το σημείο που ο Έλληνας πρέπει να περάσει από τη συντήρησή του σε νέα παραγωγή, αδιάρρηκτα συνδεδεμένος με την Ορθόδοξία, ακόμα και στην περίοδο που δεν είχε γεννηθεί το ορθόδοξο θρησκευτικό δόγμα. Ήρθε λοιπόν η ώρα του Γένους, του φυλετικά καθαρού και πολιτιστικά ανώτερου Έλληνα, ο οποίος δεν θα πρέπει να απομονωθεί από την Ευρώπη, αλλά να μείνει μέσα στην Ευρώπη και να την “απορροφήσει” στο δικό του ανώτερο πολιτισμό.

Δυτικούς δεν έχει μόνο θρησκευτική αλλά και φυλετική βάση. Όταν μας κατακτούν οι Τούρκοι, η ταυτότητά μας καθορίζεται από την Εκκλησία πάνω σ' αυτό το δίπολο: έναντι του κατακτητή έχουμε θρησκευτική αλλά και φυλετική διαφορά. Είμαστε το Γένος. Την ταυτότητα του Γένους κρατίσαμε εώς περίπου τον 17ον αιώνα, όταν α

AΖΕΛ

ΨΕΥΤΟΚΚΕ και οικολογικός μεσαίωνας έκλεισαν και κρατούν κλειστό το εργοστάσιο

Ένα ακόμη εργοστάσιο κινδυνεύει να συνεχίσει να παραμένει κλειστό και να μείνουν άνεργοι οι 136 περίπου εργαζόμενοι σε αυτό. Η αιτία για αυτό είναι ένας "οικολογικός" σύλλογος που αντιτίθεται στη λειτουργία του και που δημιουργήθηκε από κατοίκους της γύρω περιοχής με επικεφαλής ένα παπά!

Το εργοστάσιο της ΑΖΕΛ είναι δίπλα στις γραμμές του ηλεκτρικού σιδηρόδρομου κοντά στο γήπεδο Καραϊσκάκη. Βρίσκεται ακριβώς απέναντι από τα εργοστάσια της κλωστοϋφαντουργίας του "Γαβριήλ" και του "Αιγαίου" που είναι κλειστά εδώ και χρόνια. Το εργοστάσιο αυτό παράγει μαγιά, που χρησιμοποιείται στην παρασκευή του φωμιού, και γλυκόζη και ξεκίνησε τη λειτουργία του πριν 75 χρόνια.

Μετά τη μεταπολίτευση άρχισαν τα προβλήματα του εργοστασίου. Ήταν η εποχή που το εργατικό κίνημα βγαλμένο μέσα από το φασισμό της χούντας έβαζε παντού αιτήματα για καλύτερες συνθήκες δουλειάς και αυξήσεις στο μεροκάματο. Στο εργοστάσιο αυτό όμως έτυχε να βρεθεί επικεφαλής του εργοστασιακού σωματείου το ψευτοΚΚΕ. Αυτό λοιπόν έβαζε συνεχώς και μεγαλύτερες αυξήσεις με αποτέλεσμα ένα πρώιμο ιδιοκτήτης να φύγει. Στη συνέχεια ο νέος ιδιοκτήτης του εργοστασίου κάνοντας κακή διαχείριση το οδηγεί στη χρεωκοπία. Στον πλειστηριασμό το αγοράζει το 1991 ο Ροδόπουλος, που σήμερα είναι στη φυλακή εξαιτίας του σκανδάλου με το λάδι της Κρήτης ΟΜΕΛΒΑ. Λίγο μετά τη φυλακισή του Ροδόπουλου το εργοστάσιο κάτω από το βάρος των χρεών του κλείνει.

Τα παραπάνω στοιχεία καθώς και όλα όσα ακολουθούν τα είπε η διοίκηση του σωματείου των εργαζόμενων στην ΑΖΕΛ με επικεφαλής τον πρόεδρό του κ. Βερβίτα στην αντιπροσωπεία της ΟΑΚΚΕ που επισκέφτηκε το εργοστάσιο.

Το εργοστάσιο λοιπόν έκλεισε για τους παρακάτω λόγους:

α. μετά το σκάνδαλο της ΟΜΕΛΒΑ οι τράπεζες σταμάτησαν να χρηματοδοτούν το Ροδόπουλο
β. γινόταν υπερτιμολόγηση του αλεσμένου καλαμποκιού

γ. συνδέθηκε το εργοστάσιο με ένα άλλο, τη BIOZΕΛ, σαν ενιαία επιχείρηση από το οποίο φόρτωναν τα χρέη του στην ΑΖΕΛ (μόνο σε μια χρονιά από κακή πώληση του πυρηνέλαιου το εργοστάσιο "μπήκε μέσα" 600 εκατομμύρια).

Όμως το εργοστάσιο μπορεί να δουλέψει καλά και να αποδώσει με έναν νέο αξιόπιστο ιδιοκτήτη. Το ζήτημα όμως είναι ότι κάποιοι δεν θέλουν να ανοίξει ποτέ ξανά.

Η παραγωγική ικανότητα του εργοστασίου είναι τεράστια. Η ΑΖΕΛ πριν κλείσει κατείχε το 30% περίπου της αγοράς μαγιάς και όλη η παραγωγή γλυκόζης απορροφόνταν από την αγορά. Σύμφωνα με συμβάσεις που είχε υπογράψει το εργοστάσιο έστελναν στην Τουρκία απεριόριστους τόνους παραγωγής με τα λεφτά στο χέρι άμεσα. Αυτό βέβαια το σταμάτησαν. Η διάθεση των προϊόντων είναι απεριόριστη. Δεν μπορεί δηλαδή κανείς να ισχυριστεί ότι πρόκειται για μια προβληματική επιχείρηση που έχει δυσκολίες στην παραγωγή και διάθεση του προϊόντος της.

Το 1996 ιδρύθηκε, ένας "οικολογικός" σύλλογος. Αυτός έβαλε το ζήτημα ότι το εργοστάσιο μολύνει και ότι είναι χημικό! και πεθαίνει τα παιδιά! Και έτσι δεν πρέπει να ξανανοίξει. Και να σκεφτεί κανείς ότι το άμυλο που είναι βασικό συστατικό για τις παιδικές τροφές παρασκευάζεται σε αυτό το εργοστάσιο.

Όπως όμως μας τόνισαν οι εργαζόμενοι όλες οι μετρήσεις που έκανε το ΠΕΡΠΑ έδειξαν ότι όλοι οι ρύποι είναι μέσα στα όρια. Βέβαια παλιά γύρω από το εργοστάσιο υπήρχε μια μυρωδιά που όμως με την εγκατάσταση κατάλληλων φίλτρων δεν υπάρχει πια.

Ούτε υπάρχει πια θόρυβος μετά το πάρσιμο πάλι των κατάλληλων μέτρων. Το μόνο που λείπει είναι ένας βιολογικός καθαρισμός που όπως μας είπαν οι εργαζόμενοι θα γίνει μόλις το εργοστάσιο λειτουργήσει.

Όπως λοιπόν φάνηκε από τα παραπάνω και όπως πιστεύουν οι εργαζόμενοι στο εργοστάσιο το πρόβλημα για τη λειτουργία του ζεκίνησε από την τυχοδιωκτική πολιτική του σοσιαλφασισμού με τις πέρα από κάθε λογική διεκδικήσεις του και αφού συνεχίστηκε με την κακοδιαχείριση των ιδιοκτητών εμποδίζεται σήμερα η λειτουργία του από έναν αντιδραστικό οικολογικό μεσαίωνα. Πράγματι αν σήμερα μπορεί ένας παπάς, επικεφαλής ενός συλλόγου, να εμποδίζει τη λειτουργία μιας βιομηχανικής μονάδας, που δε μολύνει και δεν παράγει χημικά είναι γιατί σε αυτή τη χώρα υπάρχει ένα γενικότερο σχέδιο βιομηχανικού σαμποτάζ από τις ρωσόδουλες δυνάμεις με επικεφαλής τον υπουργό ΠΕΧΩΔΕ Λαζαριώτη. Ένα σχέδιο που θέλει να κλείσει τα Λιπάσματα στη Δραπετσώνα, που θέλει να κλείσει την ΕΛΒΙΕΣ στα Γιάννενα και που εμποδίζει την πραγματοποίηση του εργοστασίου χρυσού στην Χαλκιδική από την ΤΒΧ.

Αυτό που σήμερα κλείνει τα εργοστάσια είναι το ρωσόδουλο μπλοκ στη χώρα που έχει συγκροτηθεί από την ομάδα Λαζιώτη-Σκανδαλίδη στο ΠΑΣΟΚ, από τον ΣΥΝ και έχει για σκληρό του πυρήνα το σοσιαλφασιστικό ψευτοΚΚΕ.

Οι εργαζόμενοι στην ΑΖΕΛ πρέπει να ενώσουν τις φωνές τους με όλους όσους παλεύουν για τον ίδιο σκοπό και πρώτα και κύρια με το εργοστάσιο Λιπασμάτων της Δραπετσώνας.

Είναι χρέος κάθε δημοκράτη, κάθε ανθρώπου που θέλει την προκοπή αυτού του τόπου να υποστηρίξει τη λειτουργία του εργοστασίου της ΑΖΕΛ.

κισμό και τη λασπολογία σαν φασιστικές μεθόδους αντιπαράθεσης!

Υπερασπιστείτε την εργατική συνδικαλιστική δημοκρατία!

Τα μέλη του Δ.Σ : ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΓΟΥΡΝΑΣ, ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑΣ, ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ ΧΑΛΑΡΗΣ, ΚΩΣΤΑΣ ΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΟΥΚΙΝΑΣ».

ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ

συνέχεια από τη σελ. 7

μας στην Ε.Ε. Όμως αυτό δεν σημαίνει απάρνηση της ταυτότητάς μας ή της ελληνορθοδοξίας μας. Η ένωση μας με την Ευρώπη δεν καταργεί την πολυμορφία...

Οι συνθήκες για την Εκκλησία μας έχουν πια αριθμάσει. Η Εκκλησία μας πρέπει να ηγηθεί του αγώνα να μείνουμε μέσα σ' αυτό το κόσμο Ελληνες. Οι Ελληνες δεν είμαστε μικρός λαός, είμαστε ολιγάριθμος. Είναι ευθύνη κυρίως της Εκκλησίας να καταστήσει αυτό το λαό, την "μικράν ζύμην της Ευρώπης, η οποία όλον το φύραμα θα ζυμάσει".

Γι' αυτό, ένα από τα πρώτα μελήματα του Χριστόδουλου θα είναι το γραφείο της Εκκλησίας στο κέντρο παραγωγής των ντιρεκτίβων, στις Βρυξέλλες.

Ο Χριστόδουλος βλέπει την Ελλάδα να απειλείται από την Ευρώπη. Άλλα πιστεύει ότι ο καλύτερος τρόπος μέμνασης είναι η επίθεση. Γι' αυτό προτείνει να μείνει η Ελλάδα στην Ευρώπη και να την πολεμήσει στο ευρωπαϊκό έδαφος.

Θυμίζει επίσης στους Ευρωπαίους ότι "χωρίς Ελλάδα, Ευρώπη δεν θα υπήρχε". Αυτό είναι ένα μεγάλο ιστορικό ψέμμα, στο οποίο δεν χρειάζεται να επιμείνουμε.

Ο Χριστόδουλος είναι ανοιχτός πολέμιος του Διαφωτισμού, είναι εχθρός του Γένους και του Έθνους και του λαού, θέλει την εξόντωση της πατριδίας από τους "εχθρούς". Ο Χριστόδουλος δημιουργεί ένα νέο τύπο "ανθέλληνα" για τους δημοκράτες, προοδευτικούς και φιλοευρωπαίους.

Παρόλο που μιλάει για "χαμένες πατρίδες", ο Χριστόδουλος δεν αναφέρεται καθόλου στην τούρκικη απειλή, αλλά τονίζει την ευρωπαϊκή απειλή, της δίνει διαστάσεις, καλεί σε συστράτευση ενάντιά της. Αυτός ο αντιευρωπαϊσμός του είναι που αποκαλύπτει το σοσιαλφασιστικό χαρακτήρα της πολιτικής του.

Παπάδες: Πριμ μαύρης μαγείας

Στην τακτική ετήσια Γενική Συνέλευση του Ιερού Συνδέσμου Κληρικών Ελλαδάς, οι παπάδες ζήτησαν από το κράτος το πριμ παραγωγικότητας που παίρνουν όλοι οι δημόσιοι υπάλληλοι, με αντάλλαγμα να απαλλαχτούν από τα "τυχερά", κοινώς τις πληρωμές τους από το λαό στους γάμους, τις βαπτίσεις, τις κηδείες (!)

Το κράτος έχει αρνηθεί το πριμ παραγωγικότητας στους παπάδες με την αιτιολογία ότι για την "παραγωγή" τους δέχονται χρήματα από το "καταναλωτικό κοινό". Ωστόσο οι παπάδες υποστηρίζουν ότι τα χρήματα αυτά είναι λιγότερα από το πριμ, γι' αυτό δηλώνουν στο κράτος ότι παραιτούνται από τα "τυχερά" για να πάρουν το πριμ. Βεβαίως εφόσον το κράτος δεν μπορεί να κάνει έλεγχο στους παπάδες θα πρέπει να "βασιστεί στο λόγο τους". Όμως αυτά σε πολιτισμένες σύγχρονες κοινωνίες είναι αδιανότητα.

Ο παπάς λοιπόν, ισχυρίζεται ότι η ταρίφα μόνο της βάπτισης που έχει φτάσει στις 30.000 το ελάχιστο επί 3 βαπτίσεις το μήνα (μίνιμου): $$

ΕΥΣΤΟ: Σκάνδαλο άπειρου θράσους

Το μεγάλο οικονομικό σκάνδαλο των 100 δις για την ανανέωση της σύμβασης για το Ξυστό μεταξύ της κυβέρνησης και του Κόκκαλη εξελίσσεται σε μεγάλο πολιτικό ζήτημα. Η προσπάθεια του υφυπουργού Οικονομικών Δρυ, που εκφράζει τις διαθέσεις του ρωσόφιλου μπλοκ να ανανεώσει στα γρήγορα μια αμαρτωλή σύμβαση και να δώσει στον Κόκκαλη ακόμη μεγαλύτερα κέρδη συναντά τεράστιες αντιστάσεις, κύρια μέσα από τις στήλες του δημοκρατικού τύπου (Ελευθεροτυπία), αλλά και από ορισμένους βουλευτές της ΝΔ που έφεραν το θέμα στη Βουλή.

Το ζήτημα με το Ξυστό και τα δύο βγήκαν στην επιφάνεια όλο το προηγούμενο διάστημα, έρχεται με τον πιο γλαυφύρο τρόπο να αναδείξει αυτό που η ΟΑΚΚΕ χρόνια τώρα καταγγέλλει. Ότι

δηλαδή ο Κόκκαλης με τις πλάτες της ρωσικής υπερδύναμης από το εξωτερικό και με την υποστήριξη του ρωσόδουλου μπλοκ στο εσωτερικό αναδεικνύεται σε μεγάλη οικονομική δύναμη της χώρας και κατά συνέπεια σε αποφασιστικό πολιτικό παράγοντα. Η γρήγορη προώθηση του Κόκκαλη στην οικονομική ζωή του τόπου γίνεται κύρια μέσα από τις απευθείας αναθέσεις κρατικών προμηθειών εκατοντάδων δις με αδιαφανείς και γρήγορες διαδικασίες. Το τελευταίο διάστημα γίνεται ταχύτατα η προώθησή του στον Πειραιά, όπως γράφαμε και σε προηγούμενο φύλλο μας, μέσα από τον Ολυμπιακό και με την βοήθεια του δημάρχου του ψευτοΚΚΕ στο Πέραμα.

Η ιστορία με το Ξυστό αρχίζει στο τέλος της κυβέρνησης Μητσοτάκη όταν ο τότε υφυπουργός

Οικονομικών Δούκας υπογράφει στις 8-9-93 την αμαρτωλή και διάτρητη σύμβαση. Η τραγική ειρωνεία είναι ότι μετά από λίγο ο Μητσοτάκης πέφτει ακριβώς από τον άνθρωπο που η κυβέρνησή του χάρισε εκατοντάδες δις, όπως κάποια στιγμή αργότερα θα καταγγείλει ο ίδιος. Δεν άργησε να φανεί ότι ο ανάδοχος της σύμβασης, η εταιρεία του Κόκκαλη Ιντραλότ, δεν είχε καμιά πρόθεση να τηρήσει τους όρους της σύμβασης για τον έλεγχο των λαχείων από το δημόσιο, αλλά αντίθετα ήθελε να ελέγχει ο ίδιος τα ποσά που εισπράττει και που θα διανέμει.

Είναι γεγονός ότι με τη διάτρητη αυτή διαδικασία καταπιάστηκαν τόσο ο υφυπουργός Οικονομικών Γεωργακόπουλος ('93-'95), όπως ο ίδιος ομολόγησε τώρα, χωρίς να προλάβει λόγω ανασχηματισμού, αλλά και ο διάδοχος του Ανωμερίτης, χωρίς να τα καταφέρει ούτε και αυτός, γιατί λίγο μετά αναδομήθηκε. Στη συνέχεια με εντολή του τότε υπουργού Οικονομικών Α. Παπαδόπουλου μια ομάδα εμπειρογνωμόνων μεταβαίνει στο Λονδίνο για να μελετήσει το αγγλικό σύστημα του Ξυστού. Η έκθεση που συντάσσουν καταλήγει στο συμπέρασμα ότι στην Ελλάδα δεν υπάρχει ουσιαστικά κανένας έλεγχος της όλης διαδικασίας. Στη συνέχεια η Διεύθυνση Κρατικών Λαχείων ζητεί τη γνώμη του Νομικού Συμβουλίου του κράτους το οποίο συντάσσει ένα πόρισμα που μάλιστα αποδέχεται στις 2-6-96 ο Δρυς.

Η γνωμοδότηση αυτή, που συντάχθηκε από την ολομέλεια του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και υιοθετήθηκε ομόφωνα από αυτήν στις 21-6-96, αναδεικνύει τρία σημεία που δείχνουν την παρανομία του Κόκκαλη από τη μια, αλλά και αποδείχνουν την προστασία του από την κυβέρνηση από την άλλη.

Τα σημεία αυτά είναι:

1) Η άρνηση της ηλεκτρονικής επικύρωσης ακόμα και των λαχείων που κερδίζουν μικροποσά (πχ 100 δρχ). Σύμφωνα με το ΝΣΚ πρόκειται για παράβαση από τη μεριά του ανάδοχου (σ. Ιντραλότ), αφού η άρνησή του να εγκαταστήσει το ειδικό ηλεκτρονικό σύστημα στερεί το δημόσιο από το δικαίωμα που έχει να ασκεί ελεγκτικό έλεγχο επί της διαχείρισης του λαχείου.

Και αυτό διότι:

Σύμφωνα με το άρθρο 21 της σύμβασης “ο ανάδοχος προ πάσης κυκλοφορίας γραμματίων Στιγμαίου Κρατικού Λαχείου (ΣΚΛ) υποχρεούται δαπάναις του να εγκαταστήσει, εις τόπον κατάλληλον, υποδειχθησόμενον εις αυτόν υπό του εργοδότου (σ. δηλαδή από τη Διεύθυνση Κρατικών Λαχείων του υφυπουργείου Οικονομικών) πληροφορικό σύστημα αμέσου επικοινωνίας (On line), το οποίο θα επιτρέπει εις τον εργοδότην να παρακολουθεί ούτως απρο-

σκόπτως τας λειτουργίας της εισαγωγής, παραλαβής, αποθηκεύσεως, διακινήσεως, τας πωλήσεις και εν γένει τη διαχείρισην και λειτουργίαν του ΣΚΛ. Ο ανάδοχος θα παραδώσῃ προς τούτο εις τον εργοδότην εξοπλισμόν ηλεκτρονικό, περιλαμβάνονται οθόνη, προσωπικόν υπολογιστήν, πληκτρολόγιον, εκτυπωτήν και το απαραίτητον λογισμικόν, διά την επίτευξην της ΑΑΑΑ επικοινωνίας μετά του υπ’ αυτού χρησιμοποιούμενου πληροφορικού συστήματος”.

Αυτό συνδυάζεται και με το άρθρο 18 στο οποίο στην πρώτη παράγραφο ορίζεται:

“ο ανάδοχος υποχρεούται, διά την εξασφάλισην της λειτουργίας του ΣΚΛ, πέραν των όσων προβλέπονται εις το άρθρο 21 της παρούσης, εις εγκατάστασιν λειτουργίας πλήρους και ολοκληρωμένου κεντρικού μηχανογραφικού πληροφορικού συστήματος διαχειρίσεως του ΣΚΛ”

2) Η δυνατότητα προσφυγής στη διαιτησία, που όμως αγνοήθηκε από τους αρμόδιους υπουργούς.

Και αυτό διότι:

Σύμφωνα με το άρθρο 53 της σύμβασης “οποιαδήποτε διαφορά ή διαφορώνα μεταξύ των συμβαλλομένων μερών αναφορικά με το θέμα ανακύπτει ή σχετίζεται με την ερμηνεία και εφαρμογή της παρούσης συμβάσεως και το οποίο δεν μπορεί να διευθετηθεί φιλικά θα επιλύεται με διαιτησία, που θα διενεργείται στην Αθήνα”.

3) Η ανανέωση της σύμβασης μπορεί να γίνει εφόσον ο ανάδοχος έχει τηρήσει τις συμβατικές του υποχρεώσεις και όχι υποχρεωτικά όπως έχει φανεί από τις δηλώσεις τόσο του Δρυ, όσο και του Ρέππα.

Και αυτό διότι:

Το άρθρο 2 παρ. 2 της σύμβασης παραπέμπει για την ανανέωση της σύμβασης στο ΠΔ 245/1992. Βάσει του άρθρου 2 του διατάγματος αυτού “η σύμβαση θα περιλαμβάνει υποχρεωτικά: α) τη διάρκειά της, η οποία θα είναι πέντε ετών και θα δύναται να ανανεώνεται κάθε φορά για χρονικό διάστημα όχι μεγαλύτερο των πέντε ετών, με απόφαση του υφυπουργού Οικονομικών Συμβουλίου, άλλως το ελληνικό Δημόσιο θα καταφύγει στην προβλεπόμενη από το άρθρο 53 της σύμβασης διαδικασία επίλυσης διαφορών”, ο ανάδοχος εμφανώς παραβλέπει την πρόθεση του Δημοσίου και ζητάει σε απαντητική επιστολή του (19-7-96) να γίνει διάλογος για τροποποίηση της σύμβασης. Στην πρόταση του ανάδοχου η Διεύθυνση Κρατικών Λαχείων ανταπαντά (26-7-96) ότι τα δικαιώματα του Δημοσίου δεν μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο διαπραγμάτευσης και καλεί τον ανάδοχο εντός δέκα ημερών να “γνωρίσει εγγράφως αν αποδέχεται τις θέσεις αυτές του Δημοσίου, προκειμένου να διακανονιστούν περαιτέρω οι υφιστάμενες αμφισβήτησεις, άλλως θα ενεργοποιηθεί η διαδικασία της διαιτητικής επίλυσης”. Στις 5-8-96, σε επιστολή του ο ανάδοχος επικαλείται “ανειλημμένες υποχρεώσεις καθώς και τις θερινές διαιτησίες” επισημαίνοντας ότι οι νομικοί σύμβουλοί του δεν μπόρεσαν να αναλύσουν τα θέματα της γνωμοδότησης της Ολομέλειας του ΝΣΚ» (Ελευθεροτυπία, 14-5). Η απάντηση στις σχετικές ερωτήσεις τόσο του Δρυ όσο και του κυβερνητικού εκπροσώπου Ρέππα για τη μη προσφυγή στη διαιτησία, ήταν ότι οι διαδικασίες αυτές είναι χρονοβόρες και δαπανηρές και κατά συνέπεια ήταν καλύτερο να μη γίνουν!!!

Πέρα από την αθέτηση των συνέχεια στη σελ. 10

ΟΙ ΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΤΕΣ ΒΑΖΟΥΝ ΜΠΡΟΣΤΑ ΤΗΝ ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ ΓΙΑ ΝΑ ΕΞΑΦΑΝΙΣΟΥΝ ΤΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

Δημοσιεύτηκε στις εφημερίδες στις 15 του Μάη μια πρόταση “ομάδας επιστημόνων του Ε. Μ. Πολυτεχνείου” για αλλαγή των σχεδιασμών μερικών αθλητικών εγκαταστάσεων που απαιτούνται για τους Ολυμπιακούς αγώνες του 2004.

Η φιλοσοφία τους, όπως λένε, είναι η “αναβάθμιση των λαϊκών γειτονιών”.

Γι' αυτό προτείνουν τη μεταφορά τριών κλειστών γηπέδων από το Φάληρο στο εργοστάσιο των Λιπασμάτων στη Δραπετσώνα, τη μεταφορά έξι ανοιχτών γηπέδων στο τέρμα της οδού Πειραιώς, πίσω από τις εγκαταστάσεις της ΧΡΩΠΕΙ και τη μεταφορά στο Ρουφ, στο ύψος της οδού Πειραιώς, γηπέδων πινγκ-πονγκ και ρυθμικής γυμναστικής.

Πρόκειται πραγματικά για ένα διαβολικό σχέδιο εξαφάνισης όλης της βιομηχανίας του Πειραιά, στο οποίο επιχειρείται να υπάρξει η πιό μεγάλη “λαϊκή συναίνεση”.

Το σχέδιο αυτό χτυπάει ταυτόχρονα τους δυο βασικούς άξονες της βιομηχανίας.

Από τη μια κλίνει την οδό Πειραιώς από την αρχή της βιομηχα-

νίας της, στο Ρουφ στο ύψος δηλαδή της σοκολατοποιίας Παυλίδη, μέχρι το τέλος, στο ύψος του Κεράνη.

Όταν λοιπόν στα δύο άκρα έχουμε Ολυμπιακές αθλητικές εγκαταστάσεις, τίποτα δεν μπορεί να σταθεί ανάμεσά τους που να έχει σχέσει με βιομηχανία, αλλά και βιοτεχνία. Γιατί κανένα αθλητικό κέντρο και μάλιστα ολυμπιακό δεν μπορεί να σταθεί ανάμεσα σε τσιμινιέρες.

Έτσι λοιπόν, η Πάλμολιθ, ο Κεράνης, η Ελαίς, η Βις, η ION, ο Παυλίδης, η ΣΑΤΟ, η Αντέλκο, η Κοπέρη, η Κάλας κ.λ.π., ότι δηλαδή έχει μείνει ακόμα όρθιο από βιομηχανία στην οδό Πειραιώς κινδυνεύει να κατεδαφιστεί στο όνομα των Ολυμπιακών αγώνων και της “αναβάθμισης των λαϊκών γειτονιών”.

Ταυτόχρονα, και αυτό δεν είναι τυχαίο, το ΥΠΕΧΩΔΕ και ο Λαλιώτης ανακοινώνουν προγράμματα “ανάπλασης” της οδού Πειραιώς και τη μετατροπή της σε ευπορική οδό.

Ο άλλος άξονας είναι η βιομηχανική ζώνη της Δραπετσώνας.

Κέντρο και πάλι του χτυπήματος, το εργοστάσιο των Λιπασμά-

των. Όμως δεν είναι μόνο αυτό. Η μεταφορά των γηπέδων στα Λιπάσματα είναι μια καλή ευκαιρία για τους σοσιαλφασίστες σαμποταριστές να ξεκαθαρίσουν μια και καλή με όλη τη βιομηχανία της περιοχής. Γιατί, ακόμα περισότερο εδώ, δεν μπορούν να σταθούν γηπέδα δίπλα σε τσιμινιέρες.

Μαζί με τα Λιπάσματα στο κέντρο της επίθεσης θα βρεθούν η ΔΕΗ στο Κερατσίνι, οι Μύλοι, τα Πετρέλαια, η ΑΓΕΤ Ηρακλής και η επισκευαστική Ζώνη στη Δραπετσώνα.

Αυτό το σχέδιο δεν πρέπει να περάσει και χρειάζεται από σήμερα η ενημέρωση του λαού και η άμεση κινητοποίηση για την ανατροπή του.

Καμιά αθλητική εγκατάσταση, όση αξία και να προσδωκούν από αυτή οι διάφοροι οικοπεδοφάγοι, δεν μπορεί να γίνει η αιχμή του δόρατος των σαμποταριστών για το τσάκισμα της βιομηχανίας.

Το ίδιο επίσης, η θέληση του λαού μας για την τέλεση των Ολυμπιακών στη χώρα μας, δεν μπορεί να αποτελέσει το πρόσχημα για να τελειώσει ότι έχει μείνει ακόμα όρθιο στη βιομηχανία του Πειραιά.

συνέχεια από τη σελ. 9

ρων της σύμβασης από τον Κόκκαλη και την απεμπόληση των δικαιωμάτων που απορρέουν από αυτήν από τη μεριά της κυβέρνησης καθώς και η ζημιά που ενδεχομένως να προξενήθηκε από τυχόν φοροδιαφυγή, υπάρχει και το ζήτημα ότι και οι ίδιοι οι όροι της σύμβασης είναι χαριστικοί για τον Κόκκαλη. Ας δούμε τι σιχύει σε άλλες χώρες.

ΕΥΣΤΟ

Κέρδος παικτών	Εξοδα-κέρδη ανάδοχου
ΗΠΑ 57,3%	11,3%
ΒΡΕΤΑΝΙΑ 50%	4%
ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ 59,7%	7,5%
ΓΑΛΛΙΑ 57,2%	14,7%
ΙΡΛΑΝΔΙΑ 51,3%	15,6%
ΕΛΛΑΣ 45%	12%

Ξυστό Κόκκαλη	Αγγλικό Ξυστό(Camelot)
45% κέρδη παικτών	50% κέρδη παικτών
32,6% ποσοστό Δημόσιου	40% ποσοστό Δημόσιου
9% λιανοπωλητές	
1,4% χονδρέμποροι	5% προμήθεια πωλητών
11% ανάδοχος (Ιντραλότ)	4% λειτουργικά έξοδα Camelot
1% ανάδοχος για διαφήμιση	1% κέρδος Camelot

Ειδικά στην Αγγλία της οποίας το σύστημά μελέτησαν οι εμπειρογνόμονες του υπουργείου Οικονομικών ισχύουν τα εξής: υπάρχει εξαρχής κεντρικό σύστημα ελέγχου (οι regulators παρακολουθούν τα πάντα σε ολόκληρο το κύκλωμα διακίνησης του ρυτιού λαχείου, ελέγχουν την Camelot για την καλή διαχείριση και σωστή εφαρμογή της “άδειας”, καταθέτοντας ετήσια αναφορά στο Κοινοβούλιο. Ο ελεγκτής του Δημόσιου έχει πρόσβαση στα αρχεία της εταιρείας ενώ 10μελές κλιμάκιο βρίσκεται μόνιμα εγκατεστημένο στα γραφεία της Camelot και έχει τη δυνατότητα άμεσης πρόσβασης στην όλη διαχείριση του λαχείου και είναι συνδεμένο on-line με τους ελεγκτές του Δημόσιου). Υπάρχουν περιφερειακά συστήματα ηλεκτρονικού ελέγχου στα σημεία πώλησης καθώς και μαγνητικές ταινίες για τον έλεγχο όλων των μεγάλων και μικρών κερδών καθώς και μια πανίσχυρη υπηρεσία ελέγχου ολόκληρο το 24ωρο. Στην Ελλάδα ο Κόκκαλης έχει πλήρη ασυδοσία.

Συγκρίνοντας η επιτροπή του υπουργείου τα δύο συστήματα γράφει στην αναφορά της: “έτσι το μηχανογραφικό σύστημα της ‘Στιγμαίο Λαχείο ΑΕ’” δεν καταγράφει πλήρως τις αξίες που εξαργυρώνονται, στηριζόμενο ουσιαστικά σε δηλώσεις των πρακτόρων και δειγματοληπτικό έλεγχο. Αυτό το πρόβλημα γίνεται εμφανές στα μικρά κέρδη, τα οποία, αν και ευτελούς αξίας, συνολικά απασχολούν, ανάλογα με την έκδοση, πάνω από το 50% των συνόλου των διανεμομένων κερδών”. Με δεδομένο ότι ο ετήσιος τζίρος του Ξυστού του Κόκκαλη φτάνει περίπου τα 100 δις, από τα οποία το 45%-δηλαδή κάπου 45 δις είναι διανεμόμενα κέρδη, τότε γύρω στα 20-25 δις δρχ είναι αδύνατον να ελέγχουν σε ποιες τσέπες καταλήγουν.

Μετά από όλα αυτά ο Δρυς όχι μόνο δεν ακολούθησε τη διαδικασία καταγγελίας της σύμβασης αλλά έχοντας προχωρήσει και σε συνομιλίες με τον Κόκκαλη, στις αρχές του Μάρτη συμφώνησε για την ανάνεωση της αμαρτωλής σύμβασης.

Γίνεται φανερό ότι αυτή η παντοδυναμία του Κόκκαλη έχει να κάνει με την πολιτική κατάσταση της χώρας και κύρια με την διαρκώς αυξανόμενη επιρροή της ρώσικης υπερδύναμης. Πράγματι όσο το ρωσόδουλο μπλοκ της αστικής τάξης αποκτά όλο και περισσότερη δύναμη στη χώρα, τόσο ο Κόκκαλης θα απομούζει τις κρατικές προμήθειες και θα γίνεται παντοδύναμος. Αυτή η πολιτική κατάσταση στην Ελλάδα είναι εκείνη που εξηγεί ότι τα κόμματα δεν καταγγέλλουν ευθέως τον Κόκκαλη παρά αρκούνται σε γενικόλογες διατυπώσεις περί διαφάνειας και εξαθλίωσης. Είναι ιδιαίτερα χαρακτηριστική η στάση του Συναπισμού που ούτε για δείγμα δεν ανέφερε το όνομα του Κόκκαλη, προφανώς για να μη θίξει τον άνθρωπο της Ρωσίας, την πολιτική της οποίας υπηρετεί όσο καλύτερα μπορεί αυτό το κόμμα. Αντίστοιχες ήταν και οι τοποθετήσεις του ΔΗΚΚΙ καθώς και η ανακοίνωση της ΠΟΛΑΝ. Ενώ το ψευτοΚΚΕ αναφέρει μεν ότι ο Κόκκαλης δεν ανταποκρίθηκε γενικά στις υποχρεώσεις του, αλλά επιχειρεί σαφώς να υποβαθμίσει το όλο ζήτημα χαρακτηρίζοντας το σαν τμήμα του πολέμου για την ψηφιακή τηλεόραση. Σύμφωνα με τη σχετική ανακοίνωση του: “Το συγκρότημα Τεγγόπουλου θέλει να την έχει αυτό, το συγκρότημα Λαμπράκη-Κόκκαλη θέλει να την έχει αυτό και γίνεται αυτός ο πόλεμος και έχουμε αυτή την ανταλλαγή χαρακτηρισμάν, ύβρεων ανάμεσα στα δύο συγκρότημα” (Ελευθεροτυπία, 9-5). Πάντοτε το ψευτοΚΚΕ με τον έναν ή τον άλλο τρόπο βοηθούσε τον Κόκκαλη. Έτσι και τώρα κάνει το ίδιο αποπροσανατολίζοντας το όλο θέμα.

Είναι χρέος κάθε δημοκράτη και πατριώτη να αντισταθεί στην ακρίδα που λέγεται Κόκκαλης και που απομούζει την πλούτο αυτής της χώρας. Είναι χρέος της δημοκρατίας να αντισταθεί στην ρώσικη επέλαση στην πολιτική ζωή της χώρας και των ανθρώπων της.

ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΑ ΚΑΤΑΓΓΕΛΕΙ

Ο βουλευτής της τούρκικης μειονότητας Γκαλίπ, που ανήκει στο χώρο του ΠΑΣΟΚ, διένειμε υπόμνημα για την καταπίεση της μειονότητας σε αξιωματούχους των ΗΠΑ, της Ολλανδίας και της Γερμανίας. Η Πολιτική Ανοιξη του Σαμαρά εκφράζοντας το σοβινισμό αντέδρασε ζητώντας εξηγήσεις πάρο τον Πρόεδρο της Βουλής και τους αρχηγούς των τριών κομμάτων στα οποία ανήκουν οι τρεις βουλευτές της μειονότητας (ΠΑΣΟΚ-Γκαλίπ, Ν.Δ.-Ακήφρογλου, ΣΥΝ-Μουσταφά).

Ο Ρέπλας κάλυψε τον Γκαλίπ υποστηρίζοντας την ελευθερία πολιτικής βούλησης των βουλευτών. Ωστόσο, μετά από την επιμονή του Γκαλίπ στον εθνικό χαρακτήρα της μειονότητας σε συνέντευξή του στον 9,84, διευκρίνισε ότι η θέση της κυβέρνησης είναι ότι δεν υπάρχει τουρκική μειονότητα, για να μη δημιουργούνται παρεξηγήσεις. Είναι γεγονός ότι στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η Ελλάδα είναι υπόλοιγη για την καταπίεση των μειονοτήτων και γι' αυτό δεν μπορεί το ελληνικό κράτος να απαγορεύσει ανοιχτά τη μειονοτική έκφραση. Έτσι ο Γκαλίπ, μπρόσε να διανείμει αυτό το υπόμνημα, αποσπάσματα του οποίου δημοσιεύονται στον Ελεύθερο Τύπο, 16/5:

“Στη Δυτική Θράκη ζουν σχεδόν 150.000 Τούρκοι μουσουλμάνοι. Αυτή η κοινότητα αποτελεί την τούρκικη μουσουλμανική μειονότητα της Δυτικής Θράκης, το καθεστώς της οποίας αναγνωρίζεται από τη Συνθήκη της Λοζάνης του 1923.

Από την υπογραφή της Συνθήκης, με εξαίρεση κάποιο διάστημα μεταξύ του 1930 και των αρχών της δεκαετίας του '50, προκύπτουν επίμονες και μαζικές παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων στη Δυτική Θράκη. Για πολλά χρόνια οι ελληνικές αρχές παραβιάζουν τις υποχρεώσεις που απορρέουν από τη Συνθήκη της Λοζάνης και άλλων διεθνών συμφωνιών στις οποίες η Ελλάδα είναι συμβαλλόμενη.

Σήμερα τα μέλη της τουρκικής μειονότητας στη Δυτική Θράκη εξακολουθούν να υφίστανται διακριτική μεταχείριση σε κάθε πτυχή της ζωής τους... Για να πετύχει το στόχο της εξάλειψης των μελών της τουρκικής μουσουλμανικής μειονότητας ως εθνική, πολιτιστική και θρησκευτική οντότητα, η Ελλάδα έχει αυθαίρετα απελάσει χιλιάδες μέλη της μειονότητας, στερώντας τους την ιθαγένεια, βάσει του άρθρου 19 του Ελληνικού Εθνικού Νόμου.

Τα προβλήματα της τουρκικής μειονότητας σχετικά με την εκ-

παίδευση είναι σοβαρά και επαυξάνονται σταθερά. Αποστρημένα από κατάλληλους δασκάλους, εκπαιδευτικό υλικό και μοντέρνες εγκαταστάσεις, τα παιδιά της μειονότητας αντιμετωπίζουν τις δυσοίωνες εναλλακτικές προπτικές είτε να γίνουν πολίτες με ελλιπή μόρφωση, είτε να πάνε στην Τουρκία και σε πολλές περιπτώσεις να χάσουν την ιθαγένεια τους...

Η εθνική τουρκική μουσουλμανική μειονότητα σήμερα δεν μπορεί να δημιουργήσει ή να ελέγξει το δικό της εκπαιδευτικό πλαίσιο, παρά τις σαφείς προβλέψεις της Συνθήκης της Λοζάνης. Με ένα διάταγμα του υπουργείου Παιδείας του 1993, οι μαθητές που φοιτούν στα δύο λύκεια της μειονότητας επιλέγονται διακληρώσεως... Η μειονότητα στερείται ακόμη και το δικαίωμα να επιλέξει τους δικούς της δασκάλους...

Το γραφείο του μουφτή στην Κομοτηνή και την Ξάνθη καταλαμβάνουν τώρα πρόσωπα που έχουν διοριστεί από τους χριστιανούς κυβερνήτες σε πλήρη αντίθεση με τις διατάξεις της Συνθήκης της Λοζάνης... Οι οικονομικοί δείκτες αποκαλύπτουν ότι η κατάσταση των μελών της τουρκικής μειονότητας είναι χειρότερη από ό,τι το υπόλοιπο του ελληνικού πληθυσμού...

Το τεράστιο χάσμα μεταξύ των χριστιανικών και των μουσουλμανικών περιοχών σε όρους ανάπτυξης και συνθηκών διαβίσης είναι τόσο εμφανές, ώστε κάποιος μπορεί εύκολα να ξεχωρίσει τις ελληνικές από τις τουρκικές περιοχές, χάρις στους καλύτερους δρόμους και στα κτίσματα.

Οι Έλληνες στην εθνικότητα παίρνουν πιστώσεις για να αγοράσουν τούρκικη γη ή τούρκικα σπίτια στη Δυτική Θράκη, ενώ τα μέλη της μειονότητας δεν μπορούν να πάρουν τις πιστώσεις που χρειάζονται...

Οι Τούρκοι δεν προσλαμβάνονται ως δημόσιοι υπάλληλοι. Εκτός από λίγους Τούρκους που έχουν πάρει θέσεις στο δήμο ως οδοκαθαριστές, κανένα μέλος της μειονότητας δεν μπορεί να βρει δουλειά σε ανώτερες θέσεις δημοσίων υπηρεσιών.

Η πρόβλεψη στο νέο εκλογικό νόμο που επιβάλλει πλαφόν για ανεξάρτητους υποψηφίους... δεν υφίσταται σε καμιά από τις χώρες της δημοκρατικής Δύστης... Οι ελληνικές αρχές δεν επιτρέπουν εφημερίδες, περιοδικά και βιβλία που εκδίδονται στην Τουρκία να διανέμονται στη Δυτική Θράκη. Επιπλέον οι ελληνικές αρχές κάνουν ηλεκτρονικές παρεμβολές στα ραδιοφωνικά προγράμματα που εκπέμπο-

νται από την Τουρκία.

Ο δημοσιογράφοι που εργάζονται για τουρκόφωνες εφημερίδες υφίστανται συχνές πιέσεις από τις ελληνικές αρχές και πολλοί από αυτούς οδηγούνται στα δικαστήρια για επικριτικά προς την ελληνική κυβέρνηση άρθρα που δημοσιεύονται. Παρά την κοινή οθωμανική ιστορική κληρονομιά με την Τουρκία, που βάσταξε για περισσότερο από έξι αιώνες, οι ελληνικές αρχές δεν σέβονται τα τουρκικά μνημεία...

Ο ελληνικός νόμος προβλέπει την επιβολή ζωνών στρατιωτικής επιτήρησης και οι περιορισμοί αυτοί δεν έχουν ποτέ αρθεί για το ένα τρίτο της Δυτικής Θράκης... Οποιοδήποτε ξένος, Ευρωπαίος ή Αμερικανός πολίτης δεν έχει δικαίωμα να ταξιδέψει σε αυτή την περιοχή. Και όποιος το επιχειρήσει είτε δέχεται συστάσεις ή εμποδίζεται ή υφίσταται δικαστική δίωξη. Μπορούν να περιγραφούν ως τα νέα Γκουλάγκ της Ευρώπης... Όσο για τη στρατιωτική ζώνη του Έβρου, εκεί οι ντόπιοι Τούρκοι υπέστησαν πολιτικές βίαιου επαναπατρισμού και μετανάστευσης με στόχο την “εκκαθάριση της περιοχής”.

Οι Τούρκοι που ζουν σε αυτή την περιοχή όχι μόνο στερούνται το βασικό δικαίωμα της ελεύθερης μετακίνησης μέσα στην ίδια τους τη χώρα, καταδικάζονται να ζουν σε άθλιες οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες σε σχέση με τους ομογενείς τους που ζουν έξω από τη ζώνη... Οι πολιτικές αυτές προωθούνται με τη μείωση των σχολείων και των τζαμιών, καθώς και τη στελέχωσή τους με ακατάλληλους δασκάλους και κληρικούς, που έχουν επιλεγεί από την ελληνική κυβέρνηση. Τα σύνορα μεταξύ Ελλάδας και Βουλγαρίας παραμένουν σφραγισμένα.

Ο στόχος είναι να αποτραπεί οποιαδήποτε επαφή μεταξύ μελών της τουρκικής μειονότητας στην Ελλάδα και των ομογενών τους στη Βουλγαρία.

Δεν υπάρχει σήμερα καμιά ένδειξη που θα μπορούσε να ληφθεί ως βελτίωση της κατάστασης στη Δυτική Θράκη.

Πιστεύουμε ότι η Ελλάδα, με βάση τις υποχρεώσεις της που έχουν ληφθεί σε διεθνές επίπεδο, πρέπει να πιεσθεί ώστε να λάβει μέτρα για να αποκαταστήσει τα δικαιώματα και τις χώρες της δημοκρατικής Δύστης... Οι ελληνικές αρχές δεν επιτρέπουν εφημερίδες, περιοδικά και βιβλία που εκδίδονται στην Τουρκία να διανέμονται στη Δυτική Θράκη. Επιπλέον οι ελληνικές αρχές κάνουν ηλεκτρονικές παρεμβολές στα ραδιοφωνικά προγράμματα που εκπέμπο-

Η ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ 19 ΜΑΐ

Έγινε την Παρασκευή η διαδήλωση στην οποία είχαν καλέσει ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ, ΕΚΑ, ΟΛΜΕ, ΟΤΟΕ ενάντια στο ρατσισμό.

Η ΟΑΚΚΕ και η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία, συμμετείχαν σ' αυτήν με ξεχωριστό μπλοκ στο τέλος της πορείας. Αυτή η εκδήλωση όταν ανακοινώθηκε αρχικά αμέσως μετά την αντιχρυσαγγίτικη συγκέντρωση της Πρωτομαγιάς στην οποία σημειώθεν δεν συμμετείχε κανείς από τους παραπάνω έβαζε σαν ένα κεντρικό ζήτημα το να “τεθούν εκτός νόμου οι ναζιστικές συμμορίες”. Αυτό ήταν ένα σημαντικό αίτημα ενώ τα υπόλοιπα αιτήματα για τους μετανάστες είχαν ένα θετικό χαρακτήρα αν και ήταν έτσι διατυπωμένα ότι θέλονταν το περιθώριο για μια ερμηνεία του τύπου “πλατφόρμα Δικτύου - ΣΥΝ”.

Όμως στο δρόμο το αντιναζιστικό σύνθημα στην αφίσσα πήρε την απατεωνίστικη μορφή “εκτός νόμου οι φασιστικές συμμορίες” που ουσιαστικά διαλύει και διώχνει την αιχμή από τη “Χρ. Αυγή” και επιπλέον χωρίζει τελευταίο. Ταυτόχρονα στη συγκέντρωση παραδίδια που έκαναν οι διοργανωτές πριν αρχίσει η πορεία το έπινξαν τελείως. Το ίδιο πρόγραμμα έγινε αργότερα και στην πορεία. Το μπλοκ της ΟΑΚΚΕ και της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας έβαλε το ζήτημα των ναζιστών στην πρώτη γραμμή, ενώ ταυτόχρονα χτύπησε και τη ρώσικη γραμμή για το ζήτημα της εγκληματικότητας και του ρατσισμού συνθήματα που φώναζε στη διάρκεια της πορείας: “Ελληνες και ξένοι εργάτες ενωμένοι ενάντια στο έγκλημα και το ρατσισμό”, και “όχι στη διάσπαση των εργατών ίσο μεροκάματο των μεταναστών”, “όχι στους εμπόρους της μαύρης εργασίας, όχι

ΟΙ ΠΟΝΤΙΟΙ, Ο ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΣΥΝΑΥΛΙΑ

Για άλλη μια φορά γίναμε διεθνώς ρεζίλι, προς μεγάλη δόξα των σοβινιστών μας.

Ο λόγος για τη ματαίωση συναυλιών που θα έδινε στις 17 και 18 Μάη η Κρατική Ορχήστρα Αθηνών, στα πλαίσια του Διεθνούς Μουσικού Φεστιβάλ που διεξάγεται κάθε χρόνο στην Αγκυρα και υπέρεια από πρόσκληση της Ένωσης Ευρωπαϊκών Φεστιβάλ, που θέλησε να τιμήσει την ελληνική μουσική αναθέτοντας στην ΚΟΑ την καταληκτική εκδήλωση της διοργάνωσης.

Επρόκειτο λοιπόν για μια καθόλα τιμητική πρόσκληση, και θα ήταν μια χρυσή ευκαιρία, πέρα από την καθαρά καλλιτεχνική πλευρά της υπόθεσης, να έρθουν οι δύο βασανισμένοι λαοί πιο κοντά. Στη βάση αυτή σωστά είχαν δώσει την άδεια μετάβασης τόσο το υπουργείο Πολιτισμού όσο και το υπουργείο Εξωτερικών.

Αλλοίμονο, όμως, τα όνειρα κρατάνε λίγο. Ούτε και γ' αυτήν την απλή κίνηση καλής θέλησης δεν αποδειχτήκαμε ικανοί. Μετά από μια συντονισμένη ομοβροντία της "Ομοσπονδίας Ποντιακών Σωματείων Βορείου Ελλάδος", του πρόεδρου της ΟΚΕ Εθνικής Αμύνης της ΝΔ Αλ. Παπαδόγγονα και 13 σοβινιστών βουλευτών του ΠΑΣΟΚ, που υπέγραψαν σχετική κοινή δήλωση, απαιτήθηκε η ματαίωση της αποστολής, με το πρωτοφανές πρόσχημα ότι η συναυλία ήταν ενταγμένη στο πλαίσιο εκδηλώσεων της τούρκικης νεολαίας «για να τιμήθει η επέτειος της γενοκτονίας των Ποντίων».

Δύο παρατηρήσεις έχουμε να κάνουμε εδώ.

Η πρότη είναι πως πρόκειται για χοντρό ψέμα ότι οι συναυλίες της ΚΟΑ θα ήταν ενταγμένες στις παραπάνω εκδηλώσεις. Αυτό δεν ίσχυε σε καμιά περίπτωση. Το ότι οι ίδιοι μάλιστα οι Τούρκοι πρό-

σεξαν να αποφύγουν σύμπτωση των επίμαχων ημερομηνιών φαίνεται και από αυτά που λέει ο μαέστρος της ΚΟΑ Βύρων Φιδετζής στον Ελεύθερο Τύπο (14 Μάη): «Οι Τούρκοι είχαν ζητήσει την ΚΟΑ πολύ νωρίτερα (το Πάσχα), αλλά επειδή η Ορχήστρα είχε ανειλημμένες υποχρεώσεις δεν μπορούσε τότε να ανταποκριθεί και μετατέθηκαν οι ημερομηνίες. Επίσης, σημείωσε ότι θεωρεί προβολή της πατρίδας μας το γεγονός ότι το πρόγραμμα της 18^{ης} Μαΐου περιλαμβάνει ελληνικά έργα (Σκαλκώτα, Θεοδωράκη, Καλομοίρη) και τιμητικά μόνο ένα απόσπασμα από τουρκικό έργο». Είναι ολοφάνερη λοιπόν η προβοκάτσια των σειρήνων του σοβινισμού.

Η δεύτερη και πιο σημαντική παρατήρηση, που αφορά στον ίδιο το χαρακτήρα της τούρκικης επετείου της 19^{ης} Μάη (και όχι 17 και 18, όπως ψευδώς υποστήριζαν οι σοβινιστές). Πράγματι, στην Τουρκία αυτή τη μέρα γιορτάζεται μια σημαντική επέτειος: Είναι η μέρα που ο ηγέτης της τούρκικης αστικής τάξης ο Κεμάλ, αποβιβάστηκε στη Σαμψούντα και έδωσε το σύνθημα της έναρξης του αντιμπεριαλιστικού-εθνικο-απελευθερωτικού αγώνα του τούρκικου λαού. Ας μην ξεχνάμε ότι εκείνη την εποχή ο Βενιζέλος με εντολή και κάλυψη της Αντάντην είχε στέλει ελληνικό στρατό στη Μικρασία με σκοπό το διαμελισμό της Τουρκίας. Η απόβαση του στρατού στη Σμύρνη είχε γίνει στις 2/15 Μάη 1919, ενώ η άφιξη του Κεμάλ στη Σαμψούντα έγινε στις 19 του ίδιου μήνα. Στο μετάξυ όμως, από τις αρχές του 1918, όταν είχε αρχίσει να διαφαίνεται η νίκη της Αντάντ στον Α' παγκόσμιο πόλεμο, το ελληνικό κράτος ενθάρρυνε τη δημιουργία Ποντιαρμενικού κράτους, με απώτερο σκοπό την ένωση με την Ελλάδα. Η σχετική συμφωνία υ-

πογράφτηκε το Γενάρη του 1920, αρκετούς μήνες πριν την υπογραφή της Συνθήκης των Σεβρών, ανάμεσα στο μητροπολίτη Τραπεζούντας Χρύσανθο Φιλιππίδη, ως εκπρόσωπο των Ποντίων, και τον αρμένη πρωθυπουργό Χατσιάν.

Είναι φανερό λοιπόν ότι η Τουρκία απειλούνταν άμεσα από τον ιμπεριαλισμό και τα τσιράκια του με διαμελισμό και στην περιοχή του Πόντου. Το χτύπημα επομένων του Κεμάλ κατά των διαμελιστών, Ελλήνων σοβινιστών που ήταν επικεφαλής των Ποντίων ήταν μια δίκαιη και νόμιμη άμυνα του τούρκικου λαού κατά των ιμπεριαλιστών και των λακέδων τους. Έτσι άλλωστε αντιμετωπίστηκε τότε και από το Λένιν συνολικά η ιμπεριαλιστική επέμβαση στην Τουρκία, γι' αυτό και έκανε μέτωπο με τον Κεμάλ.

Αν θέλει να σέβεται κανείς την Ιστορία και να μην τη διαστρέβλωνε βάναυσα, αν θέλει να μην αφήσει το παρελθόν να δηλητηριάζει τις σημερινές σχέσεις των δύο λαών, θα πρέπει όχι μόνο να μη θεσπίζει γιορτές μίσους σαν αυτή του ελληνικού κοινοβούλιου "για τη γενοκτονία των Ποντίων από τους Τούρκους", αλλά και σαν κράτος να ζητήσει συγγνώμη για το κακό που έκανε στις ελληνοτουρκικές σχέσεις με τη μικρασιατική εκστρατεία.

Ξέρουμε ότι ζητάμε πολλά από ένα κράτος που έχει αναγάγει τον αντιτουρκισμό σε όρο της ύπαρξής του. Δεν τρέφουμε αυταπάτες ότι το σημερινό ελληνικό κράτος θα μπορούσε να διανοθεί να κάνει κάτι τέτοιο. Τουλάχιστον όμως θα μπορούσε να μη χύνει άλλο δηλητήριο στις παλιές πληγές.

Τι κάνανε όμως οι "ευρωπαίοι" υπουργοί μας; Για άλλη μια φορά έβαλαν την ουρά στα σκέλια μπροστά στο σοβινιστικό σκυλολόγιο και ματαίωσαν τη μετάβαση της ΚΟΑ στην Αγκυρα!

Εύγε!

ΟΙ ΠΡΟΣΤΑΤΕΣ ΤΩΝ ΝΑΖΙΣΤΩΝ ΑΠΑΙΤΟΥΝ ΤΗ ΡΩΣΙΚΗ "ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ"

Πριν λίγους μήνες ο βουλευτής της Ν.Δ., Γ. Καρατζαφέρης Ιαπεύθυνε κάλεσμα ενότητας στη χιτλερική συμμορία της "Χρυσής Αυγής". Ο αρχηγός της Ν.Δ. Κ. Καραμανλής απαντώντας σε ερώτηση του εκπροσώπου του γερμανικού πρακτορείου ειδήσεων δήλωνε: "Για τα ζητήματα του παρελθόντος μπορούν να υπάρχουν διαφορετικές ερμηνείες".

Η νομιμοποίηση του ναζισμού σαν πολιτικό ρεύμα μέσα στην αξιωματική αντιπολίτευση δεν είναι τυχαία, ούτε ασφαλώς είναι τυχαία και η έγκριση αυτής της νομιμότητας από το πολιτικό καθεστώς. Τα γεγονότα αυτά εξηγούνται από το υπάρχει μία κοινή πολιτική πλατφόρμα που συγκροτεί αυτό το μαύρο μέτωπο και η οποία περιλαμβάνει τον προβοκατόρικο αντιτουρκισμό, το διεθνή φιλορώσικο προσανατολισμό, τον αντιδυτικισμό, τον αντευρωπαϊσμό, την υποστήριξη στο γραφειοκρατικό κράτος των υπερ-ξοπλισμών όπως και στα "ταξικά κινήματα" της πλούσιας αγροτιάς, την έχθρα στις βιομηχανικές επενδύσεις αρχίζοντας από την ΤΒΧ.

Ο ανοιχτός ναζισμός, η "Χρυσή Αυγή", αποτελεί το σιδερένιο χέρι του ρώσικου μπλοκ, που αποτελείται από τον ΣΥΝ, το ψευτοΚΚΕ, τη λαλιώτικη φράξια μέσα στο ΠΑΣΟΚ και την καραμανλική μέσα στη Ν.Δ.

Ακριβώς αυτή τη διαπίστωση επιβεβαιώνει ο φιλοναζιστής Γ. Καρατζαφέρης σε συνέντευξή του στην πρωινή εφημερίδα Ακρόπολις, 19/5. Λέει: "Από τη στιγμή που η συμπεριφορά της Ευρώπης είναι οφθαλμοφανής, η Ελλάδα πρέπει να οπλιστεί έναντι των Τούρκων γιατί ο πόλεμος θα γίνει. Το θέμα είναι εάν θα γίνει όταν το θελήσει η Τουρκία, ή η Ελλάδα θα επιλέξει το χρόνο. Γι' αυτό πρέπει να οπλιστούμε. Οι S-300 δεν πρέπει να πάνε μόνο στην Κύπρο, αλλά έπρεπε να είναι ήδη στα ελληνικά νησιά. Δεν "πετούν" μόνο τα F16, "πετούν" και τα M31. Πρέπει να απεξαρηθούμε το ταχύτερο από τον αμερικανικό παράγοντα που λειτουργεί στην περιοχή ως Πέμπτη Φάλαγγα και να στρέψουμε το βλέμμα μας και προς τη Ρωσία. Αλλά ο κ. Σημίτης και ο κ. Πάγκαλος έχουν επιλέξει την πολιτική της οσφυοκαμψίας και του "καλού παιδιού" (σ.ο. οι υπογραμμίσεις δικές μας).

Ο φιλοναζιστής Γ. Καρατζαφέρης κάνει αυτή την τρομακτική δήλωση γιατί πηγαίνει χέρι-χέρι με τον αρχηγό του. Όπως μας πληροφορεί πάλι η Ακρόπολις, ο Κ. Καραμανλής είχε προγραμματίσει από τις 19 Μάη επίσκεψη στη Μόσχα για το τέλος του Μάη, αλλά "αναβλήθηκε λόγω θανάτου του εθνάρχη Κων. Καραμανλή" (μια sic δικαιολογία). Το ταξίδι του αρχηγού της αξιωματικής αντιπολίτευσης στη Μόσχα, μετατίθεται για το τέλος του Οκτώβρη, και μετά τις δημοτικές εκλογές. Το συνταρακτικό γεγονός βρίσκεται, ωστόσο, στο εξής: "Όπως έλεγε στην "Α", στενός συνεργάτης του Κ. Καραμανλή, "είναι τόσο έντονη η επιθυμία των Ρώσων για την επίσκεψη του προέδρου στη Μόσχα, που αν δήλωνε ότι μπορεί να πάει ακόμα και την άλλη εβδομάδα, θα πήγαινε...! Το ταξίδι δεν οριστικοποιείται λόγω του φορτωμένου προγράμματος του προέδρου..." (σ.ο. οι υπογραμμίσεις δικές μας).

Στη συνέχεια το άρθρο της "Ακρόπολης" αναφέρει τα εξής: "Αξιοσημείωτο είναι, επίσης, ότι ο Καραμανλής είχε δεχθεί εισηγήσεις από συμβούλους του, να μην επισκεφθεί τη Μόσχα, αν δε μεταβεί προηγουμένως στις Ηνωμένες Πολιτείες. Ως τώρα έχουν κλεισθεί ραντεβού με τον πρωθυπουργό της Ρωσίας Σεργκέι Κιργένκο, τον υπουργό Εξωτερικών Γεβγένι Πριμακόφ, τον πρόεδρο της ρώσικης Δούμας Σέργκει Σέλεσνιέφ, τους αρχηγούς όλων των κομμάτων, επιχειρηματίες και άλλες προσωπικότητες της ρώσικης πολιτικής και οικονο

